

กฤษณ์ ผดุงญาติ

3 ก.อ. 2534

เค้าโครงศิลปนิพนธ์

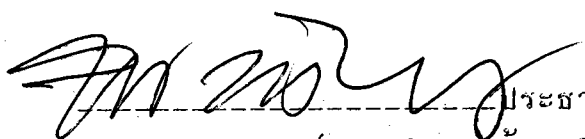
ศิลป์ 400

เสนอต่อภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

2533

รองศาสตราจารย์ ดร. วรรณ ตั้งเจริญ

.....ที่ปรึกษา
อาจารย์นฤมล ปัญญาดี

การระบายสีน้ำ

ปัจจุบันการเรียนการสอน การดำรงชีวิตประจำวันมีศิลปะเข้าไปเกี่ยวข้องกับอยู่ตลอดเวลา ซึ่งประกอบด้วยผลงานประเภท จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ และสื่อประเภทอื่น ๆ ดังนั้นงานด้านวิจิตรศิลป์โดยเฉพาะผลงานทางด้านจิตรกรรมมีลักษณะเด่นก็คือการใช้สี ในปัจจุบันจิตรกรได้คิดค้นและนำเสนอเทคนิคกับรูปแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทำให้เกิดการพัฒนาผลงานทางด้านจิตรกรรมต่อไป

ผลงานจิตรกรรมเป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่สามารถนำเสนออารมณ์และความคิดสร้างสรรค์ได้ในปัจจุบันการระบายสีน้ำเริ่มมีการตื่นตัวในวงการศิลปะ ซึ่งแต่ก่อนเท่าที่ปรากฏการระบายสีน้ำยังไม่ได้รับความสนใจอย่างจริงจัง จะมีปรากฏก็มีจิตรกรบางท่านได้ใช้ สีน้ำ เป็นวัสดุสำหรับในการร่างภาพต้นแบบก่อนที่จะนำมาขยายเป็นผลงานขนาดใหญ่ต่อไป ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว สีน้ำนั้นนับได้ว่าเป็นสื่อที่พบเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการถ่ายทอดปรากฏการณ์ที่เกิดความประทับใจต่อสิ่งที่พบเห็น หรือสภาวะของอารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสภาพแวดล้อมในขณะนั้นได้อย่างเนียบพลัน เพราะสีน้ำนั้นมีความคุณสมบัติเฉพาะที่แห้งเร็ว โปร่งใสและเปียกชุ่ม คุณสมบัติเหล่านี้ของสีน้ำจะเป็นข้อบังคับคือการระบายจะต้องทำแข่งกับ เวลา และทั้งร่องรอยต่าง ๆ ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของสีน้ำเอาไว้

ดังนั้นการระบายสีน้ำที่จะสร้างสรรค์เป็นผลงานสีน้ำนั้น จึงจำเป็นต้องศึกษา และ ทำความเข้าใจกระบวนการระบายสีน้ำรวมทั้งคุณสมบัติต่าง ๆ ของสีน้ำพอสมควร ในศิลปนิพนธ์ฉบับนี้จึงได้นำเสนอ เทคนิค รูปแบบ และ แนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีน้ำของข้าพเจ้า

เมื่อพูดถึงการระบายสีน้ำ ก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงภาพเขียนต่างๆ เพราะภาพเขียนสามารถนำเสนอรูปแบบทางด้านวิจิตรศิลป์ ซึ่งประกอบด้วย ผลงานประเภทจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ และสื่อประสมอื่นๆ ดังนั้น งานด้านวิจิตรศิลป์โดยเฉพาะงานด้านจิตรกรรม ซึ่งมีลักษณะเด่นหลายอย่าง เช่นการ"ใช้สี" การ"ใช้รูปทรง" ฟอรั่ม ระยะ ในปัจจุบันจิตรกรได้คิดค้นนำเสนอเทคนิคและรูปร่างใหม่เสมอ นับว่าเป็นรากฐานที่จะทำให้เกิดการพัฒนาผลงานทางด้านจิตรกรรมต่อไป

การระบายสีน้ำเป็นการนำเสนอรูปแบบหนึ่งในแขนงวิจิตรศิลป์ในการสร้างงาน จิตรกรรมเท่าที่เห็นปรากฏการระบายสีน้ำยังไม่ได้ได้รับความสนใจอย่างจริงจัง จะมีปรากฏแต่เพียงจิตรกรบางท่านได้เอาการระบายสีน้ำเพื่อใช้ในการร่างภาพต้นแบบที่จะนำไปขยายสร้างผลงานขนาดใหญ่ ซึ่งความจริงแล้ว การระบายสีน้ำเป็นสื่อที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการถ่ายทอดปรากฏการณ์ที่เกิดจากความประทับใจต่อสิ่งที่พบเห็น หรือ สภาพของอารมณ์ และความรู้สึกที่มีต่อสภาพแวดล้อมในขณะนั้นได้อย่างเรียบง่ายเพราะการระบายสีน้ำนั้น มีคุณสมบัติเฉพาะตัว (ความเป็นเอกภาพ) แห้งเร็ว โปร่งใส เปียกชุ่ม มีน้ำหนัก คุณสมบัติทั้งหลายในการระบายสีน้ำกลายเป็น กระบวนการเขียนและขั้นตอนที่จะนำเสนอในศิลปนิพนธ์ในฉบับนี้

แต่สภาพที่ปรากฏการระบายสีน้ำในบ้านเรานั้นมีผู้ให้ความสนใจมานาน ตั้งแต่อาจารย์เฉลิม นาคีรักษ์ เรื่อยมาจนถึง อาจารย์สุชาติ วงษ์ทอง อาจารย์นกุล ปัญญาดี ในปัจจุบันก็ยังพูดได้ว่าสูญหายไปจากเมืองไทย แต่เมื่อนับแล้วก็น้อยกว่าจิตรกรอื่น ๆ ในประเทศอื่นมากในบ้านเราเมื่อพูดถึงสีน้ำหลายคนอาจจะไม่รู้จักรว่าสีน้ำคืออะไร แต่จริง ๆ แล้วสีน้ำนั้นปรากฏในบ้านเรานานแล้วและอยู่ในวงการศิลปะอยู่ทั่วไป แต่ยังไม่ออกสู่แพร่หลายให้รู้จักนั่นเอง กว่ามีศิลปินให้ความสนใจสีน้ำอย่างจริงจังหลายท่าน อาจารย์เฉลิม นาคีรักษ์ เป็นอาจารย์ท่านหนึ่งที่เขียนภาพวิวทัศน์ได้อย่างคล่องแคล่วโดดเด่นอยู่มากแต่บรรดาลูกศิษย์ทำให้เทคนิคเหล่านั้นกลายเป็นเทคนิคซ้ำ ๆ กัน จึงทำให้การพัฒนาหยุดไป

อาจารย์สวัสดิ์ ตันติสุข อาจารย์ประยูร อุลุชาณะ หม่อมเจ้าการวิก จักรพันธ์ ก็เป็นศิลปินที่ถูกกล่าวถึงในวงการสีน้ำเป็นเวลานาน แต่หาโอกาสพบงานสีน้ำเหล่านั้นได้ยากและดูเหมือนว่าท่านเหล่านั้นจะล้าลงไป

อย่างไรก็ตามผู้เขียนก็ได้รู้จักศิลปินคนไทยได้สร้างสรรค์ และพบเห็นจนไม่ขาดสาย เพราะท่านผู้นี้ได้สร้างสรรค์งานออกมาแทบจะ เรียกได้ว่า มีชีวิตอยู่กับการเขียนสีน้ำในบ้านเมืองเราเป็นผู้ประกอบอาชีพ ทางการสร้างงานอยู่สองลักษณะคือประเภทที่หนึ่งมีงานหลักอยู่เช่น บรรดา ครู อาจารย์จากสถาบันต่าง ๆ บางท่านก็มีชื่อเสียง มีรางวัลเกียรติยศ อีกประการหนึ่งเป็นศิลปินอิสระ แต่ไม่ว่าจะเป็นประเภทใดนั้น เขาก็ได้ชื่อว่าเป็นบุคคลทำงานศิลปะที่มีเป้าหมาย คือ สร้างสรรค์ความงามให้ผู้คนได้เสพสุข

ปัญหา

ในการระบายสีน้ำที่นำเสนอต่อสาธารณชนในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเริ่มต้นตัวของวงการศิลปะ และการเขียนสีน้ำนับว่าเป็นศิลปะแนวหนึ่งที่จะ ดึงดูดและจะได้รับความสนใจ ศิลปินและผู้คนได้ริเริ่มให้ความสนใจต่อสีน้ำ มากขึ้นรวมทั้งผู้ชมงาน ได้หันมาสนใจต่อจิตรกรรมสีน้ำมากกว่าจิตรกรรมสีน้ำ มันเมื่อเทียบกับการแสดงที่ผ่านมา แต่ก็ยังน้อยนับว่าเมื่อเทียบกับคนส่วนใหญ่ ของประเทศเป็นเพราะว่าปัญหาทางด้านการศึกษาและการปลูกนิสัยเกี่ยวกับ ศิลปะในบ้านเรายังไม่ถูกต้องการกระจายตัวทางศิลปะยังอยู่ในวงแคบ ดังนั้น ปัญหาต่าง ๆ ควรนำมาพิจารณาเป็น ข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ความสนใจของบุคคลที่เรียนศิลปะยังน้อย และ ผู้เข้าชม งานแสดงอาจเป็นเพราะว่าการกระจายข่าวสารในวงการศิลปะยังอยู่ในวง แคบทั้งสภาพทางเศรษฐกิจไม่ค่อยเอื้ออำนวย การระบายสีน้ำของบุคคลบาง คนถูกโจมตีกันในวงการศิลปะซึ่งทำให้ไม่เข้าชมงาน เป็นต้น

2. ผู้ทำงานทางด้านการระบายสีน้ำมีน้อย จะเห็นได้ว่าการให้ การศึกษาแก่ผู้เรียนมีน้อยมาก รวมทั้งการศึกษาทางกระบวนการเขียนสีน้ำ ฝึก ๆ ถูก ๆ ผู้ทำงานทางด้านนี้อาจถูกกดดันทางความคิดไม่สามารถเข้า งานมาเสนอต่อสาธารณชนได้เพราะสภาพทางการเงิน, โอกาสจึงทำให้ผู้ ทำงานทางด้านศิลปะมีน้อย

3. ผู้สนใจสีน้ำขาดความเข้าใจต่อรูปแบบ กระบวนการ และ เทคนิคการระบายสีน้ำ จะเห็นได้ว่าการเปิดงานแสดงจะไม่มี การนำเสนอ กระบวนการ การเขียนสีน้ำ อาจเป็นเพราะว่ากลัวที่จะถูกลอกเลียนแบบ หรือ นำไปใช้ในทางอ้อม จึงทำให้การแสดงแต่ละครั้งนั้นผู้สนใจขาดความ เข้าใจต่อรูปแบบ และ กระบวนการเขียนสีน้ำจากที่พบเห็นควรมีการเสนอแนะ หรือ การแสดงขั้นตอนการระบายสีน้ำจะเป็นการให้ความเข้าใจในการระบาย สีน้ำได้ และ มีประโยชน์ต่อผู้เข้าชมงานมากที่สุด

ประวัติความเป็นมาของสีน้ำ

ชนชาติจีนรู้จักใช้สีน้ำก่อนชาติใดในโลก ทั้งนี้ก็เพราะว่าสะดวกในการนำไปใช้เขียนตัวหนังสือตามลิลำพู่กัน (calligraphy) หลักฐานที่พบสมัยราชวงศ์ถังและพัฒนาสูงสุดในสมัยราชวงศ์ซ่ง

เนื่องจากชนชาติจีนเชื่อว่าธรรมชาติเป็นมารดาของสรรพสิ่งทั้งหลายของโลก ดังนั้นการชื่นชม และการสัมผัสธรรมชาติจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่สร้างการรับรู้ และการตอบสนอง ในเชิงรูปแบบศิลปะที่อาศัยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน ศิลปินจีนจึงนิยมใช้สีน้ำเขียนบรรยายธรรมชาติภูเขา ต้นไม้ เมฆ ดอกไม้ สัตว์ ฯลฯ

สำหรับประเทศไทยนั้น เข้าใจว่าเริ่มรู้จักสีน้ำมีการจัดการเรียนการสอนเป็นระบบขึ้นราวปี พ.ศ. 2456 เมื่อตั้งโรงเรียนเพาะช่างระยะแรกนั้น เป้าหมายสำคัญก็เพื่อใช้สีน้ำเสริมแต่งการออกแบบสถาปัตยกรรมให้มีลักษณะบรรยากาศคล้ายของจริงมากขึ้น กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้สีน้ำเพื่อการลงสีมิใช่ระบายสี

สำหรับในปัจจุบันในบ้านเราสีน้ำได้รับการพัฒนาอีกหลังจากที่มีสถาบันศิลปะระดับปริญญาตรี เพิ่มมากขึ้นตามวิทยาลัยครู และตาม มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนศิลปะ เป็นต้น นอกจากนี้การจัดแสดงภาพที่จัดขึ้น ในทางราชการ ทางธนาคาร และกลุ่มศิลปิน ก็ให้ความสำคัญของสีประเภทสีน้ำมากขึ้น เช่น การแสดงของ ธนาคารกสิกรไทยเมื่อเร็ว ๆ นี้ เป็นต้น

สรุปได้ว่า จิตรกรรมสีน้ำเริ่มมีบทบาททางศิลปะมากยิ่งขึ้น เพราะถือว่าเป็นพฤติกรรมสนองตอบ การรับรู้ที่สร้างระหว่างมนุษย์ ทางด้านบรรยากาศ และความประทับใจแนวหนึ่ง สีประเภทนี้ชนชาติตะวันตกได้รู้จักนำมาใช้ก่อนทางตะวันตก ประกอบกับเจตคติปิดบังเทคนิคและวิธีการในอาชีพยังคงมีค้างอยู่ จึงทำให้สีน้ำเป็นที่สนใจเฉพาะในวงการแคบ ๆ อย่างไรก็ตามก็ดีเป็นที่คาดหวังว่า อีกไม่นานสีน้ำคงได้รับการสนับสนุนจากสังคมส่วนใหญ่เป็นอย่างดี

เทคนิคการระบายสีน้ำ

ศิลปินที่มีชื่อของอเมริกาชื่อ จอห์น มารีนิ ให้ข้อคิดว่า การระบายสีน้ำ คล้ายกับการตีกอล์ฟ คือ จะต้องฝึกหัดตามลำดับขั้นตอน ตั้งแต่การจับพู่กัน

สมมติฐาน

ในการนำเสนอศิลปะนิพนธ์ครั้งนี้เป็นการรวบรวมแนวคิด เทคนิค วิธีการสร้างงานจิตรกรรมสีน้ำ ที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง และได้นำมารวบรวมไว้ในศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้ และ ผลที่เกิดจากการทำงานศิลปะนิพนธ์ในครั้งนี้ก็คือ

1. เกิดความเข้าใจต่อจิตรกรรมสีน้ำมากขึ้นในหมู่ผู้ชมงานจิตรกรรม และ รวมถึงศิลปินผู้สร้างงานด้วย
2. ผู้ชมงานสามารถที่จะเข้าใจในแนวคิดในการสร้างงาน และ เทคนิควิธีการด้วยนอกจากนี้ยังเสนอเทคนิคใหม่ในการสร้างงานจิตรกรรมสีน้ำ
3. ได้ผลงานจิตรกรรมสีน้ำจำนวนหนึ่ง ซึ่งเป็นงานที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้น โดยอาศัยความคิดรวบยอด และเทคนิควิธีการของสีน้ำที่นำเสนอในศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงาน
4. มีการตื่นตัว และมีการให้การสนับสนุน รวมทั้งการมองเห็นความสำคัญของจิตรกรรมสีน้ำโดยองค์กรของรัฐ และ เอกชน อย่างกว้างขวางมากกว่าเดิม

การรู้จักคุ้นเคยสีกระดาษ การจัดตำแหน่งของกระดาษรองเขียน และ जानสี ตลอดจนต้องมีวินัยและตั้งใจจดจ่ออย่างจริงจัง ข้อคิดนี้ว่ามีประโยชน์และได้ผลรวดเร็วมาก การผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ที่ได้ทดลองปฏิบัติมา ซึ่งเทคนิคและวิธีการระบายสีน้ำ แบ่งออกเป็น 4 อย่างคือ

1. การระบายเปียกบนเปียก (wet on wet)
2. การระบายเปียกบนแห้ง (wet on dry)
3. การระบายแห้งบนแห้ง (dry on dry)
4. การระบายบนระบายรองรับที่เตรียมไว้ (texture surface)

การระบายเปียกบนเปียก

การระบายเปียกบนเปียก หมายถึง การระบายสีน้ำลงบนกระดาษก่อน แล้วจึงระบายสีตามที่ต้องการลงไป การระบายแบบเปียกบนเปียกนี้จะช่วยให้ท่านระบายสีติดบนกระดาษทุกส่วน เพราะกระดาษบางชนิด ระบายสีติดยากเนื่องจากมีความมันหรือความหยาบขรุขระ

การระบายเปียกบนเปียก มีประโยชน์มากเมื่อจะระบายท้องฟ้าหรือผิววัตถุที่มีมัน เพราะจะให้ความรู้สึกกลมกลื่นของสีเด่นชัด เทคนิคของการระบายเปียกบนเปียกที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. การไหลซึม
2. การไหลย้อย

วิธีการระบายเทคนิคการไหลซึม

1. เตรียมกระดาษที่ขึงบนกระดาษรองเขียน สีน้ำ น้ำ พู่กัน และผ้าเช็ด
2. วางกระดาษรองเขียนกับพื้น 15 องศา ใช้พู่กันขนาดใหญ่ สูดจุ่มสีน้ำและระบายลงไปขณะที่ยังเปียกอยู่ เมื่อระบายสีแรกพอใจแล้ว ล้างพู่กันจุ่มสีอื่นระบายไล่กับสีแรก เปลี่ยนสีอื่นระบายอย่างเดียวกัน ประมาณ 4-5 สี

3. ขณะที่ระบายควรสังเกตดูการไหลซึม- จะพบว่าการระบายบางสีมีการรุกราน และบางสีไม่รุกราน ควรจดจำสีที่รุกรานและไม่รุกรานไว้
4. ลองระบายสีตามวิธีนี้อีก แต่คราวนี้กำหนดให้แน่ใจว่าจะใช้กลุ่มสีอุ่นหรือกลุ่มสีเย็น (Warm or Cool Tone) แล้วสังเกตดูความไหลซึมของสี

วิธีการระบายเทคนิคการไหลย้อย

1. เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม นำกระดาษวางทำมุม 15 องศา แล้วใช้พู่กันขนาดใหญ่ระบายน้ำบนกระดาษ จากนั้นให้ใช้สีที่มีน้ำหนักแก่ระบาย

จากซ้ายไปขวาเรื่อย ๆ

2. ปรับความเอียงของกระดานรองเขียน 85 องศา แล้วใช้ผู้
กันจุ่มสีอ่อนระบายตอนบนสุดของกระดาน พยายามให้พู่กันมีสีน้ำมาก ๆ เมื่อ
ระบายแล้วสังเกตดูว่าสีไหลย้อนกันที่หรือไม่

3. ถ้าสีอ่อนที่ระบายทับที่หลังไม่อ่อนเท่าที่ควร ก็ให้ระบายด้วย
น้ำเปล่าแทน เพื่อช่วยในการไหลของสีมากขึ้น

การระบายเปียกบนแห้ง

การระบายเปียกบนแห้งหมายถึง การระบายสีบนกระดานที่ไม่
ต้องลงน้ำก่อน คือ นำพู่กันที่จุ่มสีระบายบนกระดานที่แห้ง ซึ่งมีเทคนิคขั้นตอน
3 ประการคือ

1. การระบายเรียบสีเดียว
2. การระบายอ่อนแก่เรียบสีเดียว
3. การระบายเรียบหลายสี

1. วิธีการระบายเรียบสีเดียว

1.1. เตรียมกระดานที่ขึงบนกระดานรองเขียน สี น้ำ พู่กัน
และผ้าเช็ดให้พร้อม

1.2. วางกระดานรองเขียนให้ทำมุมกับพื้น 15 องศา แล้วใช้
พู่กันจุ่มสีที่ต้องการระบายผสมกับน้ำ

1.3. ขณะที่ระบายให้ระบายช้า ๆ โดยเริ่มจากด้านซ้ายมือ
มาทางขวามือ คล้ายการเขียนหนังสือ และ ระบายตามแนวนอน พยายาม
ให้มีน้ำบนกระดานมาก ๆ เพื่อสะดวกในการระบายสีขั้นตอนต่อไป

1.4. ขณะระบายอย่าเอาพู่กันจุ่มสีแล้วไปจุ่มน้ำเป็นเด็ดขาด
เพราะจะทำให้สีที่ผสมอ่อนลงควรใช้พู่กันที่จุ่มสีนั้นไว้

2. การระบายอ่อนกับแก่เรียบสีเดียว

2.1. เตรียมกระดานที่ขึงบนกระดานรองเขียน สี น้ำ พู่กัน
และผ้าเช็ดให้พร้อม

2.2. วางกระดานรองเขียนให้ทำมุม 15 องศา แล้วระบาย
แบบเรียบสีเดียวโดยให้น้ำพู่กันก่อนไว้ เมื่อระบายไปได้พื้นที่จำนวนหนึ่งแล้ว
ผสมสีให้แก่แล้วระบายต่อ

2.3. ระบายน้ำหนักแก่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนได้ความแตกต่าง
หลายน้ำหนัก

2.4. ระบายสีแก่ก่อนแล้วค่อยผสมสีอ่อนระบายต่อไปแล้วสลับ
ไประบายสีอ่อนไปหาสีที่แก่กว่า

3. การระบายเรียบหลายสี

3.1. เตรียมกระดาษที่ขึงบนกระดานรองเขียน สี น้ำ พู่กัน
และผ้าเช็ดให้พร้อม

3.2. วางกระดานรองเขียนท่ามุมกับพื้น 15 องศาแล้วใช้พู่กัน
จุ่มสี ผสมให้พอกับบริเวณว่างที่จะระบายบนกระดานที่ต้องการ

3.3. ผสมสีอ่อนระบายต่อจากสีที่ระบายแล้วครั้งแรก พยายามระ
บายให้ต่อเนื่องกัน

3.4. ผสมสีอ่อนพยายามแยกสีที่ระบายให้ชัดเจน เช่น กลุ่มสีอ่อน
กลุ่มสีเย็น

การระบายแบบเปียกบนแห้ง 3 ขั้นตอนนี้ ใช้เป็นเทคนิคพื้น
ฐานที่ผู้สนใจสีน้ำทั้งหลายจะต้องฝึกฝนระบายให้ได้ก่อน จากนั้นสามารถพลิก
แพลงผสมผสานกับการระบายสีแบบอื่นได้

เมื่อท่านชมผลงานของศิลปินอื่น ท่านจะพบเห็นการระบาย
เรียบสีเดียวและหลายสีจะปรากฏบนผลงานทั่วไป เพราะเป็นขั้นตอนสำคัญ
ของการระบายสีน้ำ ผู้ที่ระบายจะต้องควบคุมน้ำหนักมือ น้ำหนักสี ให้พอดีกับ
เนื้อที่ที่ต้องการระบาย การฝึกฝนแบบระบายเรียงดังกล่าว ท่านสามารถควบ
คุมน้ำหนักสีและสามารถนำไปเขียนได้

การระบายแบบแห้งบนแห้ง

การระบายแบบแห้งบนแห้ง หมายถึง การระบายสีที่ใช้พู่กันจุ่ม
สีน้อย แล้วระบายอย่างรวดเร็วบนกระดาษที่เตรียมไว้ การระบายแบบนี้มัก
จะบันทึกความรู้สึกของตนเองบนกระดาษ การระบายชนิดนี้มีประโยชน์ ใน
การที่จะเน้นส่วนใดส่วนหนึ่งหรือบริเวณที่เห็นว่า ควรทำให้เด่นดูคล้ายกับ
การเขียนตัวเลข ลายเส้น

ศิลปินทางตะวันออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจีน มีความชำนาญใน
การระบายแบบแห้งบนแห้งมาก เพราะมีลักษณะคล้ายกับตัวหนังสือของเขา
สำหรับศิลปินไทยนั้น เราจะถือเอาเป็นลักษณะ การตัดเส้น การตัด
เส้นกรอบ การเน้นรายละเอียด อย่างไรก็ตามการระบายแบบแห้งบนแห้งนั้น

นิยมและได้รับความสนใจเมื่อ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาอย่างยิ่ง ในรูปแบบของการวาดเขียนตามที่ทางอารมณ์ของหุ่น

ความเป็นมาของสีน้ำ

สีน้ำกับศิลปินไทย

คนไทยเรานั้นเริ่มมีการรู้จักสีน้ำเมื่อ พ.ศ. 2456 เพราะมีการตั้งโรงเรียนเพาะช่างขึ้นในยุคนั้นเป้าหมายสำคัญก็เพื่อการใช้สีน้ำเสริมแต่งการออกแบบสถาปัตยกรรม ให้มีลักษณะบรรยากาศคล้ายของจริงมากขึ้น กล่าวคือ การใช้สีน้ำเพื่อการลงสีแต่ไม่ใช่การระบายสีน้ำ

ในยุคนั้นก็มีศิลปินผู้สนใจบางท่าน พยายามที่จะนำสีน้ำมาระบายเขียนรูปในแง่ลักษณะนำสีน้ำมาระบายแต่ไม่ใช่การลงสี แล้วต่อมาก็มีผู้สนใจและนิยมเป็นอันมาก ก็นำมาพิจารณาในแง่ของการเรียนการสอน แต่อย่างไรก็ตาม ระบบการเรียนการสอนนั้นไม่มีระบบที่แน่นอนตามหลักสากล จะเป็นในลักษณะเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจริง ๆ นั้นศิลปินสนใจสีน้ำในตอนนั้นมีน้อยมาก มีเพียง 2-3 คน ที่สนใจสีน้ำอย่างจริงจัง เท่าที่ประสบความสำเร็จและเป็นแบบอย่างแก่ศิลปินรุ่นอื่น ๆ นั้นเห็นจะมีเพียง อาจารย์เฉลิม นาคีรักษ์ อาจารย์สวัสดิ์ ตันติสุข อาจารย์อารี สุทธิพันธุ์ อาจารย์สุชาติ วงษ์ทอง เป็นต้น แต่ละท่านนั้นบางท่านก็แสวงหาเพื่อเป็นเอกลักษณ์ของตน บางท่านก็เป็นอาจารย์ที่ตีพิมพ์หนังสือออกสู่สายตาคนรุ่นหลัง ได้สัมผัสกับผลงานสีน้ำมากขึ้น ดังที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้

สีน้ำกับศิลปินจีน

ชาวจีนนั้นแทบจะเรียกได้ว่าเป็นชาติแรก ที่รู้จักสีน้ำก่อนชาติใดในโลกก็ว่าได้ สาเหตุก็เพราะว่าการติดต่อข่าวสารนอกจากการพูด การเขียนตัวหนังสือของชนชาติจีนนั้น ใช้สีน้ำเขียนตัวหนังสือตามลิลापู่กันจีน มีหลักฐานที่พบได้ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถังและมีการปรับปรุงพัฒนาการในสมัยราชวงศ์ซ่ง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าชนชาติจีนนั้นเป็นผู้คิดค้นกรรมวิธีการทำกระดาษเป็นชาติแรก จึงพิสูจน์ได้ว่าชนชาติจีนนั้นสัมผัสกับสีน้ำกันแทบทุกวันทุกเวลาตามลิลापู่กัน

นอกจากนี้ชนชาติจีนมีความเชื่อในเรื่องปรัชญา ศาสนาต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติสูงมากโดยเชื่อกันว่า ธรรมชาติเป็นมารดาของสรรพสิ่งทั้งหลายของโลก การชื่นชมและการสัมผัสธรรมชาติจึงกลายมาเป็น ส่วนหนึ่ง

ของชีวิตที่ได้รับรัฐธรรมนูญเป็นรูปแบบศิลปะที่อาศัยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน จึงทำให้การเขียนหนังสือของชาวจีนนั้นเป็นประจำ ได้เปลี่ยนแปลงนำมาบรรยายบรรยายบรรยากาศของธรรมชาติ ภูเขา ต้นไม้ เมฆ ดอกไม้ ฯลฯ เพื่อสนองต่อความเชื่อดังกล่าว

ต่อมาญี่ปุ่นได้รับเอาวัฒนธรรมบางส่วนจากชาวจีน รวมถึงการใช้สีน้ำทางสีน้ำด้วยในทางตรง และ ทางอ้อม เมื่อสีน้ำนั้นตกไปถึงชาวญี่ปุ่น ประกอบกับคุณสมบัติที่เรียบง่ายของสีน้ำแล้วนั้น ชาวญี่ปุ่นจึงใช้สีน้ำในการถ่ายทอดรูปแบบ จากธรรมชาติโดยตรงแล้วยังนำไปใช้ในการออกแบบภาพพิมพ์ได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

สีน้ำกับชาวตะวันตก

สำหรับในวงการศิลปะในตะวันตกนั้น สีสีน้ำมีบทบาทเป็นที่รู้จักกันตั้งแต่สมัยฟื้นฟูเป็นต้นมา โดยมีศิลปินชาวเยอรมันได้สนใจการวาดภาพด้วยสีสีน้ำทั้งที่ใช้โดยตรง และใช้เสริมสร้างระหว่างการวาดเส้นสีดำ กับ การระบายสีโดยศิลปินชาวเยอรมัน ต่อมาจึงได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งสีน้ำคนแรกคือ ออลเบรท ดูเรอ (1417-1528) ผู้นี้ได้สร้างสรรค์งานสีน้ำเอาไว้มาก

ศิลปินชาวอังกฤษได้ให้ความสนใจในราวคริสต์ศตวรรษที่ 18 โดยมีศิลปิน พอล แชนด์นี ให้ความสนใจเกี่ยวกับสีน้ำเป็นพิเศษ โดยนำสีน้ำมาเป็นสื่อในการสร้างบรรยากาศได้เป็นอย่างดี จนได้รับฉายาว่าเป็นบิดาสีน้ำแห่งชาวอังกฤษทำให้เมื่อกล่าวถึงสีน้ำมักจะนึกถึงศิลปินชาวอังกฤษก่อนเสมอ จนศิลปินชาวอังกฤษได้ฝึกฝนปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งยังรวบรวมหลักฐานไว้เป็นระบบตามลำดับ ตลอดจนอังกฤษได้ผลิตวัตถุสีน้ำ และ อุปกรณ์ในการเขียนสีน้ำออกจำหน่าย เป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลก

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้อังกฤษเป็นที่รู้จักกันดีว่า ใช้สีน้ำในการถ่ายทอดที่ประสบผลมากที่สุดสาเหตุหนึ่งคือ ในสมัยพระเจ้าจอร์จที่ 2 แห่งราชวงศ์ฮันโนเวอร์เรียน ด้วยพระองค์มีพระราชประสงค์ที่จะพัฒนาอังกฤษจากประเทศกสิกรรม เป็นประเทศอุตสาหกรรมคล้ายกับแผ่นดินใหญ่ พระองค์จึงได้ส่งบุคคลหลายประเภทให้ไปศึกษาในแผ่นดินใหญ่ ตามทัศนะที่ว่าทรัพยากรที่มีค่าที่สุด เมื่อนักทัศนาศาสตร์อังกฤษได้รับประสบการณ์ จากการท่องเที่ยวในยุโรป ตามประเทศต่าง ๆ เช่น ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ และอิตาลี ซึ่งต่างฝ่ายต่างหา ความรู้ความเข้าใจ ความชอบของแต่ละบุคคล แต่ความชอบที่เป็นหลักคือศิลปะ นักทัศนาศาสตร์เหล่านั้นประทับใจ ในความยิ่ง

ใหญ่และวัฒนธรรมของโรม ความสวยงามประณีตของสถาปัตยกรรมในยุคแรก ๆ จึงหาทางบันทึกรูปแบบที่ตนได้เห็นมานั้น เพื่อนำมาพัฒนาประเทศของตน และจากความต้องการนี้เอง ทำให้ศิลปินอิตาลีเฝ้าคิดทำภาพพิมพ์สถาปัตยกรรมสำคัญ ๆ เพื่อขายเป็นที่ระลึกแก่นักทัศนาจรชาวอังกฤษ สมกับความจริงที่ว่า เมื่อมีความต้องการมากก็ต้องสร้างสรรค์สิ่งตอบสนองความต้องการนั้น ในช่วงนี้ถึงกับมีเจตคติในบรรดาชาวอังกฤษว่า ถ้าใครมีรูปแบบศิลปกรรมอิตาลีเขียนไว้ในครอบครองถือว่าเป็นผู้ที่มีฐานะดี และมีรสนิยมสูง

ชาวอังกฤษบางคนก็เห็นความต้องการนี้ ประกอบกับมีความสามารถในด้านการวาดภาพถ่ายทอดรูปแบบศิลปะอยู่บ้าง จึงได้คิดหาวิธีการสร้างสรรค์งานตามรูปแบบศิลปกรรมต่างประเทศ ระยะแรกบางคนก็อาจจะไปเขียนจากสถานที่พบจริง บางคนก็หาทางจัดพิมพ์ขึ้นในอังกฤษเองแล้วนำมาซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน ในที่สุดก็มีศิลปินหนุ่มคนหนึ่งชื่อ วิลเลียม เทอร์เนอร์ ได้ร่างภาพจากทัศนียภาพของอิตาลี และฝรั่งเศสด้วยสีน้ำนอกจากนี้ยังระบายสีน้ำเพื่อถ่ายทอดธรรมชาติของอังกฤษเองด้วย ในที่สุดก็ได้รับความสำเร็จเป็นศิลปินสีน้ำยอดเยี่ยม จากสมาคมราชบัณฑิตทางศิลปะของอังกฤษ เมื่อมีอายุได้เพียง 24 ปี เท่านั้น

สาเหตุที่ทำให้สีน้ำเป็นที่นิยมมากในอังกฤษอีกประการหนึ่งคือ คนอังกฤษสนใจธรรมชาติ และ บรรยากาศ ซึ่งความสนใจนี้ทำให้สีน้ำตอบสนองเป็นรูปแบบได้เป็นอย่างดี ดังนั้น สีน้ำจึงเปรียบเสมือนเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของอังกฤษ

ปัจจุบันจิตรกรรมสีน้ำเริ่มมีบทบาทในวงการศิลปะมากขึ้น เพราะถือว่าเป็นพฤติกรรมตอบสนองความรับรู้ที่สร้างสื่อระหว่างมนุษย์ทางด้านบรรยากาศและความประทับใจแขนงหนึ่ง สื่อประเภทนี้ชนชาติตะวันตกได้รู้จัก และนำมาใช้ก่อนทางตะวันตก แต่น่าเสียดายที่ระบบการเรียนการสอนทางตะวันตกยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร ประกอบกับเจตคติปิดบังเทคนิคและวิธีการในอาชีพยังมีค้างอยู่ จึงทำให้สีน้ำเป็นที่สนใจในวงการแคบ ๆ อย่งไรก็ดีเป็นที่คาดหวังว่าอีกไม่นานสื่อสีน้ำคงได้รับการสนับสนุนจากสังคมส่วนใหญ่เป็นอย่างดี

ในการศึกษาค้นคว้าประวัติและการทำงานของศิลปินสีน้ำ ผู้เขียนได้คัดเลือกมาเฉพาะบางท่านที่มีผลงานส่งอิทธิพลต่อแนวความคิด รวมทั้งกระบวนการสร้างงานของผู้เขียนเอง และมีประโยชน์ในการเรียนต่อผู้อื่นอีก

จอห์น มาร์วิน เป็นจิตรกรชาวอเมริกา (พ.ศ. 2415-2496) จอห์น มาร์วินแสดงภาพสีน้ำ รูปตึกสูงเวียพลิกหม่นในอากาศ โดยให้แนวคิดในงานแสดงชุดนี้ว่า "สภาพของชีวิตในนครใหญ่อันเป็นที่กักขังของผู้คนเจ้าอาคารนั้นก็เหมือนมฤตยูไซไซไหม ข้าพเจ้าได้เห็นกระบวนการทำงานอันมหัศจรรย์ การเคลื่อนไหวมโหฬาร ตึกใหญ่และตึกเล็กก็เหมือนการสปีชทุทกัน ระหว่างสิ่งใหญ่กับสิ่งอันกระจัดกระจายนั้นเอง อิทธิพลของมวลหนึ่งจะเป็นขนาดที่ใหญ่กว่าหรือเล็กกว่าก็ตาม ย่อมมีอำนาจผลักดันกันทั้งดึงหรือผลัก ข้าพเจ้าได้ยินเสียงการต่อสู้กัน มันเป็นวงดนตรีวงใหญ่ที่กำลังบรรเลงอยู่ที่เดียว"

จอห์น มาร์วิน ยังยืนยันว่าการแสดงบทของวัตถุที่หยุดนิ่งนั้น "เท่ากับว่าเราไม่ได้ทำอะไร ศิลปะต้องแสดงถึงความเป็นไปของโลก" ทรวดทรงอันแน่นอนย่อมไม่เหมาะสมกับทัศนะของมาร์วิน มาร์วินย้ายไปตามละแวกบ้านที่นิวเจอร์ซีย์และตระเวนไปทั่วยุโรป เขียนภาพแบบชนิดที่ไม่เคยเอาใจใส่ใครแม้แต่ตัวเอง เมื่อมาร์วินอายุ 40 ปีเศษ ขณะที่ศิลปะของเขาถึงจุดอิ่มตัว มาร์วินไม่ยอมจับทำอะไร คนในครอบครัวของเขาเข้าใจว่าเป็นคนเกียจคร้าน และจนกระทั่งมาร์วินได้พบวิธีอันน่าสนใจ อัลเฟรด สติกลิทซ์ ศิลปินสมัยใหม่ของอเมริกาผู้ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง

นับตั้งแต่นั้นมา มาร์วินก็ยึดมั่นในวิธีการของตน ที่คิดค้นขึ้นมาได้หลังจากที่กับสติกลิทซ์ ครั้นกระแสคลื่นของฝรั่งเศสซัดเข้ามา มาร์วินได้รับประโยชน์อย่างใหญ่หลวงในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในงานของเขา จนทะลุปรุโปร่งหมด แต่เขาก็ไม่ยอมแสดงตนเองว่าเป็นชาวปารีสเขียน และปลุกตนห่างไกลจากความโกหกชนิดนั้น ๆ มาร์วินได้พบชีวิตอันอบอุ่นในถิ่นของเขาที่รัฐเมน และเขียนภาพทะเล เรือ และชาวฝั่งด้วยสีน้ำ ยิ่งนานเขาก็ยิ่ง ทวีความรุนแรงขึ้น แม้ว่ามาร์วินจะไม่ถ่ายทอดรายละเอียดจากธรรมชาติโดยตรงทีเดียว แต่มาร์วินก็ได้ละเมิด ในสมมุติฐานสำคัญของความเป็นจริง พระอาทิตย์บนท้องฟ้าอาจจะสีดำ แต่ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในตำแหน่งของภาพมันก็คือพระอาทิตย์จริง ๆ นั่นเอง ความเครียดและความผ่อนคลายของรูปทรงและสี ได้ประจุไฟฟ้าแห่งความมีชีวิตชีวาลงในงานศิลปะของเขา "ฉันต้องการให้มีการขัดแย้งกัน" มาร์วินเขียนไว้ เพื่อจะให้การต่อสู้อันสนุกสนานนั้นดำเนินไปด้วยดี เพราะชีวิตมนุษย์ไม่ว่า ณ แห่งไหนย่อมมีการต่อสู้เกิดขึ้นเสมอ ฉันเพียงคอยระวังให้การต่อสู้ผู้นั้นอยู่ในดุลยภาพอันดีเท่านั้น

โจเซฟ บาลลอร์ด วิลเลียม เทอร์เนอร์

วิลเลียม เทอร์เนอร์ เกิดวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1775 ใน
เมเดินเลน ย่านโคเวนทรีได้ในกรุงลอนดอน บิดาของเทอร์เนอร์ไปตั้ง
ร้านตัดผมอยู่ที่นั่น ในวัยเด็กเทอร์เนอร์ไปอยู่กับลุงที่เบรินฟอร์ด เพื่อเป็น
การฝึกฝนจากการป่วยไข้ แล้วถือโอกาสเข้าเรียนที่โรงเรียนนั้นเป็นเวลา
4 ปี แต่เทอร์เนอร์นั้นเรียนไม่เก่ง ในเวลานี้เองเทอร์เนอร์เริ่มลอกภาพ
พิมพ์เท่าที่จะหาได้และตั้งใจเป็นศิลปินต่อไป ในปี ค.ศ. 1798 เทอร์เนอร์
ก็ได้เข้าศึกษาในสถาบันศิลปะของราชบัณฑิตสภา เทอร์เนอร์เริ่มวาดภาพ
จากศิลปะโบราณ และ ศึกษาการวาดภาพวิว ซึ่งในขณะนั้นเทอร์เนอร์ก็
แสดงงานเกี่ยวกับความรู้สึกของรูปทรงเป็นธรรมชาติได้ดีแล้ว

ในราว ค.ศ. 1791 เทอร์เนอร์ได้แสดงงานที่สถาบันศิลปะเป็น
ครั้งแรก ในโอกาสเปิดแสดงประจำปี เป็นภาพสีน้ำ 2 ภาพ หลังจากการ
แสดงภาพนั้นแล้ว เทอร์เนอร์ออกสู่ชนบทเพื่อทำภาพเส้นและภาพร่าง ใน
หลายปีต่อมาก็ไปเที่ยวชมภูมิภาคนต่าง ๆ ของประเทศอังกฤษ ไปเที่ยวสกอต
แลนด์และสก็อตแลนด์ ในระยะแรกเริ่มของการทำงานศิลปะ เทอร์เนอร์
ยังไม่มีแนวของชาติแต่อันใดที่ปรากฏออกมาดีนัก เทอร์เนอร์ ลอกภาพงาน
วาดเส้นของจิตรกรร่วมสมัยที่มีชื่อเสียงเวลานั้น และตกอยู่ใต้อิทธิพลของ
โทมัส เกอร์ดิน เป็นเวลานานพอสมควร ลักษณะภาพสีน้ำของเทอร์เนอร์จึง
คล้ายคลึงกับของเกอร์ดินมาก เทอร์เนอร์และเกอร์ดินทำงานอยู่เป็นเวลา
นาน 3 ปี นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1795 เป็นต้นมา ที่บ้านของ ด.ร.โทมัส เทอร์
เนอร์ได้ลอกแบบของจอห์น โคเซ็นซ์ อันเป็นการฝึกฝนอย่างดีสำหรับเทอร์
เนอร์ ซึ่งรับเอาความรู้สึกอย่างแรงในเรื่ององค์ประกอบของโคเซ็นซ์ไว้

จาก ค.ศ. 1791 เทอร์เนอร์ได้แสดงงาน ณ ราชบัณฑิตสภา
อย่างสม่ำเสมอจนกระทั่งปีท้าย ๆ ก็สิ้นชีวิต สถาบันศิลปะนี้ให้เงินอุดหนุน
เทอร์เนอร์จำนวนมาก โดยไม่หวังเกรงต่อคำครหาของนักวิจารณ์ศิลปะที่เข้า
ใจงานของเทอร์เนอร์อย่างผิด ๆ หรือคณะกรรมการผู้มีรสนิยมสูงในขณะนั้น
ที่พากันกล่าวว่างานของเทอร์เนอร์เป็นภาพที่ยังไม่เสร็จ รายได้ส่วนใหญ่ของ
เทอร์เนอร์ได้มาจากการขายภาพสีน้ำ และภาพพิมพ์ ในค.ศ. 1807 เทอร์
เนอร์ได้เป็นผู้สอนวิชาทัศนียภาพ แต่เนื่องจากเทอร์เนอร์ทำงานสอนอย่าง
ขาดหลักเกณฑ์จึงต้องลาออกจากตำแหน่งในปี 1836 อีกหลายปีต่อมาคือใน
ค.ศ. 1845 เทอร์เนอร์ก็ได้รับรองเป็นอธิการบดี

เทอร์เนอร์ เขียนภาพสีน้ำแต่เพียงอย่างเดียว จนกระทั่งประ
มาณ ค.ศ. 1876 ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า ในปีนี้เองเทอร์เนอร์แสดงภาพ

เขียนสีน้ำมันภาพแรก ค.ศ. 1803 เทอร์เนอร์ตัดสินใจ สร้างห้องแสดงภาพ
ของตนเองขึ้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากการบาดหมางกันภายในสถาบันศิลปะ อีกประ
การหนึ่งคือ เพราะเขาผลิตงานเพิ่มขึ้นมากและความต้องการของเขาก็เพิ่มขึ้น
มากเช่นกัน การทำเช่นนี้ทำให้เทอร์เนอร์เป็นอิสระจากคำกล่าววิจารณ์อัน
เต็มไปด้วยอคติทั้งหลายศิลปินที่มีอิทธิพลต่องานของเขาก็คือรูเบนส์ นอกจากนี้
เทอร์เนอร์ยังนิยมชู้แปง แม้ว่าจะไม่ค่อยตามรูปแบบของเขานัก

นอกจากจะท่องเที่ยวไปทั่วประเทศอังกฤษ เพื่อวาดภาพร่าง
เทอร์เนอร์ยังได้ไปเที่ยวแผ่นดินใหญ่ของทวีปยุโรปบ่อย ๆ ด้วย เทอร์เนอร์
ได้ไปฝรั่งเศสได้ชมภาพที่นโปเลียนเก็บเอามาไว้เมื่อชนะสงคราม และไป
สวิตเซอร์แลนด์ในปี ค.ศ. 1802 ซึ่งในขณะเดียวกันเทอร์เนอร์ก็ทำการ
ร่างภาพสิ่งต่าง ๆ เก็บไว้ ซึ่งต่อมาภาพร่างเหล่านั้นจะเป็นสิ่งที่ใช้ในการ
เขียนภาพต่อไป ในค.ศ. 1819 เทอร์เนอร์ ได้ไปอิตาลีตามคำแนะนำ
ของลอว์เรนซ์ และแม้ว่าภาพวาดเส้นของเขาที่เป็นส่วนที่มาเป็นภาพติดก็
ตาม สิ่งที่เขากำหนดตั้งแต่นั้นมาก็ดูสว่างสดใสยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับภาพสีน้ำที่เขา
เขียน เทอร์เนอร์ก็เริ่มสนใจในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของแสง พร้อม
กับมองโลกด้วยสายตาที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น จากภาพพายุในแบบโรแมนติก
กลับเปลี่ยนมาเป็นจัดแสง สีและบรรยากาศที่ละเอียดอ่อนขึ้น เทอร์เนอร์
กลับไปอิตาลีอีกครั้งในปี ค.ศ. 1828 และไปเวนิสอีก 7 ปีต่อมาและอีกครั้ง
หนึ่งในปี ค.ศ. 1840 พอมาถึงปีนี้เทอร์เนอร์ก็ได้พัฒนาวิธีการเขียนภาพที่
เปรียบประดุจงานอิมเพรสชันนิสต์ได้แล้ว ภาพเมืองเวนิสครั้งแรกครั้งหลัง ๆ
นั้นดูมีบรรยากาศเบาบางลงแต่สีก็ยังคงสดใสอยู่อย่างเดิมในปีท้าย ๆ

ของชีวิตเทอร์เนอร์สร้างภาพในบรรยากาศและแสงอันน่าอัศจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ภาพเรือคะนองศึก (ค.ศ. 1838) ภาพพายุหิมะ (ค.
ศ. 1842) ซึ่งเป็นภาพเขียนสีน้ำมันภาพสุดท้าย ที่เทอร์เนอร์นำออกแสดง ใน
ปีท้าย ๆ นี้ไม่ค่อยมีผู้นิยมชมชอบงานของเทอร์เนอร์นัก เทอร์เนอร์นั้นมีรส
นิยมมีนิสัยรักสันโดษและในบั้นปลายของชีวิตเมื่อเทอร์เนอร์เจ็บป่วยและหม่น
หมอง แนวโน้มก็เพิ่มมากขึ้น เทอร์เนอร์หลบไปอยู่ ณ กระโจมในเชลล์
แล้วสิ้นชีวิตลงที่นั่น เมื่อ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1851

ลักษณะที่สังเกตในการเขียนภาพของเทอร์เนอร์คือ เทอร์เนอร์
จะไม่เขียนภาพจากธรรมชาติโดยตรง แต่เทอร์เนอร์จะเดินทางท่องเที่ยวใน
ที่ต่าง ๆ พร้อมกับร่างภาพเหล่านั้นไว้ แล้วนำมาเขียนในภายหลัง

ประเทือง เอมเจริญ

ในธรรมชาติของโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น ได้มีการดำเนินการอันยิ่งใหญ่และเป็นอมตะในตัวเองซึ่งมีผลสะท้อนมาสู่มวลชีวิตรวมทั้งมนุษยชาติให้ดำรงอยู่ตลอดมา ข้อความนี้ ประเทือง เอมเจริญ ได้กล่าวไว้เมื่อปี พ.ศ. 2516 ในสวนบางแค 12 ปีล่วงมาแล้ว ซึ่งเป็นยุคบุกเบิกที่ทำให้ผลงานของประเทือง เอมเจริญ ได้รับความสำเร็จเป็นที่ยอมรับและเข้าใจถึง

จุดมุ่งหมาย

ในการทำงานศิลปะของเขาก่อนหน้านั้นผลงานของเขาถูกโจมตีด้วยคำถากถางต่าง ๆ นานาว่าเป็นจิตรกรไร้สถาบันบ้าง อะไรต่อมิอะไรบ้าง การที่ข้าพเจ้ายกข้อความข้างบนมาเขียนนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า ประเทือง เอมเจริญ ยังคงเชื่อมั่น และมีความแน่วแน่ในการยึดถือเอาธรรมชาติเป็น "ครู" อันยิ่งใหญ่ของเขา ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเขาเป็น "จิตรกรโดยธรรมชาติ" ในความหมายลึกๆก็คือเป็นผู้ที่ทำงานศิลปะซึ่งเกิดขึ้นมาเอง จากความจริงในตัวเอง ย้อนหลังไปสัก 20 ปี ประเทือง เอมเจริญ ใช้สมาธิเฝ้าจ้องมองดวงอาทิตย์ ซามเช้า เทียง บ่าย เย็น เพื่อค้นหาความจริงจากแสงแห่งดวงอาทิตย์ ผลที่ได้มาก็คือ งานที่มีสีสันพราวพราว สีสันระยิบระยับ ส่งผลให้ผลงานของเขาเป็นเอกลักษณ์แห่งประเทืองอย่างแท้จริงและจากจุดนี้เองมีผลเชื่อมโยงเป็นแนวทางการงานของเขาจนถึงปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง และมีระบบทางการคลี่คลายตามแนวทางแห่งศิลปะทุกประการ

ประเทือง เอมเจริญ กล่าวไว้อีกว่า "ผมวาด(เขียน)ทุกสิ่งที่พบเห็น และพอใจที่บันทึกมัน เพราะสรรพสิ่งในโลกเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และมีส่วนประกอบตามหลักแห่งธรรม คือธาตุ 4 หมายถึง ดิน น้ำ ลม ไฟ ผมจึงเขียนสิ่งที่สัมผัสได้ นับแต่ยอดหญ้าเฟื่องผลิบาน เมล็ดข้าวเปลือกเล็ก ๆ สักเมล็ดหนึ่ง หยดน้ำค้าง สายลม แสงแดด ไปจนถึงสรรพสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว"

เนื่องจากอิทธิพลสภาพสิ่งแวดล้อมในส่วนอันร่วมอื่น มีส่วนร่วมอย่างดียิ่งในการสร้างผลงานศิลปะที่บริสุทธิ์และอิสระ "ข้าพเจ้าหวังให้งานของข้าพเจ้ามีความสมบูรณ์ในด้านของชีวิตทุกแง่มุมที่เป็นสัจธรรมสัมพันธ์กับมนุษยชาติ"

"สิ่งที่ข้าพเจ้าหวังเป็นอันดับแรกในการสร้างผลงานศิลปะคือความสุขใจ ที่ข้าพเจ้าได้รับจากผลงานที่สร้างขึ้นเมื่องานนั้นได้ให้ความสุขใจกับข้าพเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะเป็นจุดพีชพันธุ์ของความสุขที่จะนำมาอุทิศให้กับมนุษยชาติ เพื่อประโยชน์ทางด้านจิตใจ ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากสำหรับการมีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน"

จากประโยคสั้น ๆ ที่ยกมากล่าวย้อนรอยความคิดในอดีตของประเทือง เอมเจริญ ก็เพื่อให้ผู้ที่ติดตามผลงานได้เข้าใจถึงความคิดอันแน่วแน่ในการทำงานศิลปะของเขา ที่พูดไว้กี่ปี ๆ ก็ยังคงทำตามคำพูดเสมอโดยเห็นได้จากผลงานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม เราต้องเข้าใจเสียก่อนว่าผลงานทางศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นผลงานของใครก็ตามเมื่อทำต่อเนื่องกันสม่ำเสมอก็มักจะคลี่คลายผลงานของตัวเองให้เกิดรูปแบบหรือองค์ประกอบการจัดภาพให้ต่างออกไป แต่เมื่อดูแล้วก็คงเป็นผลงานของคน ๆ นั้นอยู่ ผลงานของประเทือง เอมเจริญก็มีลักษณะคล้าย ๆ กัน

สำหรับชุดสีน้ำมันอาจจะดูแปลกตาออกไปบ้าง แต่ถ้าพิจารณาดี ๆ แล้ว ยังคงเป็นประเทือง เขาทำงานชุดนี้โดยมีแรงบันดาลใจในขณะที่เขาเดินทางไปอเมริกา เม็กซิโก ฯลฯ ช่วงเวลาเดินทางนั้น การวาดด้วยสีน้ำดูจะเหมาะสมมากกว่าสีน้ำมัน เพราะทำได้รวดเร็วกว่าสัมผัสระน้อยกว่า จึงกลายเป็นสีน้ำชุดอเมริกา และ เม็กซิโก ส่วนที่ทำในเมืองไทยก็มีผลต่อเนื่องกันมา

ประเทือง เอมเจริญ เคยแสดงภาพสีน้ำครั้งหนึ่งนานมาแล้วราว 7-8 ปีเห็นจะได้ ที่สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน ถนนพระอาทิตย์ งานนี้ภาพท่งนา และส่วนที่บันทึกไว้เพื่อความทรงจำจากอเมริกา

ประเทืองกล่าวถึงผลงานชุดนี้ว่า "สนุกดี ให้ความจริงในตัวเรา ทำให้รู้ว่าเราเป็นเรา จากการทวีตปลายพู่กันสีลาของสีที่ไหลซึม ตลอดจนเส้นแห่งสีที่พลั่วได้ตั้งใจ... ขณะทำเพลินดี... ไม่เคลียดเหมือนสีน้ำมัน"

เพื่อสนับสนุนคำกล่าวนี้นี้ จึงขอเพิ่มเติมว่า จิตรกรรมสีน้ำนั้น บ่งบอกถึงเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินได้ดีทีเดียว เพราะเหตุเกิดจากการวัดร่องรอยของพู่กัน(หรือเรียกกันว่า "ที่")บ้าง จากการปล่อยวางจังหวะบ้าง จากการซึมไหลของสีที่พอเหมาะบ้าง ตลอดจนการมีความแม่นยำในการลากเส้น เพื่อเน้นบางอย่าง...และอื่น ๆ อีกเท่าที่ศิลปินจะค้นพบจากสีน้ำ ทั้งหมดนี้จึงกล่าวได้ว่า จิตรกรรมสีน้ำเป็นเรื่องเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินโดยแท้

ผลงานศิลปินไทย

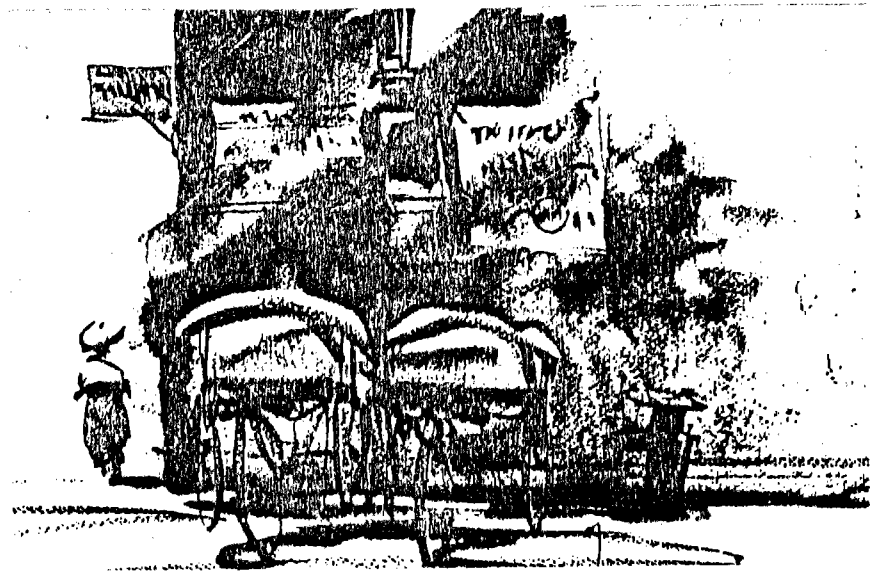
สุชาติ วงษ์ทอง

ในบ้านเมืองเรานั้น ผู้ที่ประกอบอาชีพทางการสร้างงานศิลปะ มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ ประเภทที่หนึ่งมีงานหลักทำอยู่แล้ว เช่น บรรดาครูอาจารย์ จากสถาบันต่าง ๆ บางท่านก็มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี มีรางวัลพ่วงท้ายเป็นเกียรติยศเพิ่มขึ้นจากอาชีพหลักอีกประการหนึ่ง และยังมีผลงานออกสู่สายตาประชาชนไม่แพ้ประเภทที่สอง คือ ศิลปินอิสระหรือผู้ประกอบงานศิลปะเป็นอาชีพจริง ๆ ที่ทำงานศิลปะส่งแกลเลอรี่อย่างเป็นล่ำเป็นสัน จนสามารถซื้อบ้านซื้อรถได้ ก็นับว่าเป็นความก้าวหน้าในการขายงานศิลปะในบ้านเมืองเรา กับผู้ที่ทำงานศิลปะนำออกแสดงหรือจัดนิทรรศการ ตามสถานที่ต่าง ๆ โดยไม่สนใจกับแกลเลอรี่เท่าไรนัก มีชื่อเสียงเป็นที่ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ไม่ว่าจะเป็นประเภทไหน เขาเหล่านั้นก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำงานศิลปะด้วยกันทั้งสิ้น มีเป้าหมายอันเดียวกัน คือสร้างคุณค่าทางความงามแห่งศิลปะให้ผู้คนได้เสพ

สำหรับงานของสุชาติ วงษ์ทอง ที่นำเสนอนี้เป็นผลงานสีน้ำมีอาชีพ ซึ่งสุชาติได้เริ่มนำออกแสดงเป็นเรื่องเป็นราวประมาณปี พ.ศ. 2518 เห็นจะได้ จากนั้นก็สร้างสรรค์ผลงานสีน้ำอย่างต่อเนื่องเสมอมาจนถึงทุกวันนี้

ในยุคแรก ๆ ภาพสีน้ำของสุชาติจะเน้นรายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ ชัดเจน จนบางครั้งจะกลายเป็นลักษณะ Surrealism เขาแสดงบรรยากาศของภาพได้อย่างดี อาคาร ผู้คน เรือ ทิวทัศน์ต่าง ๆ บรรยากาศ

ของภาพเหล่านั้น เหมาะสำหรับเป็นแบบอย่างแนวทางแก่ผู้ศึกษาศิลปะอย่างแท้จริง ราวปี พ.ศ. 2525 ผู้เขียนยังจำภาพเกาะสมุย ต้นมะพร้าว เรือกอบ และอัมมะได้ดี บรรยากาศแห่งสีสันทางปักษ์ใต้เป็นอย่างไร สุธาติก็สะท้อนออกได้อย่างนั้น แต่หลังจากนั้นมา งานของสุธาติ เริ่มมีเส้นเข้ามาเน้นในภาพมากขึ้น จากบทวิจารณ์ของวิรุณ ตั้งเจริญ เขียนไว้ในรวมเล่มศิลปกรรม สัพยอกสุธาติ วงษ์ทอง ว่า "สุธาติจะแสดงฝีมือ หรือแสดงภาพ" การที่วิรุณ ตั้งเจริญ กระเช้าเช่นนี้มีส่วนเกิดมาจากภาพลูกเจี๊ยบงานชุดหนึ่งของสุธาติ ซึ่งเป็นภาพลูกไก่ตัวเล็ก ๆ ที่มีสีสันสวยงาม เช่น สีม่วง ชมพู น้ำเงิน ในรูปนั้นสุธาติใช้เทคนิคสีเปียกชุ่มแล้วเน้นด้วยเส้นอย่างเจี๊ยบ บางรูปก็แสดงฝีมือในการปาดเส้นสีอย่างรวดเร็ว และบางรูปไม่ต้องระบายสีเลย วิรุณ ตั้งเจริญเลยกระเช้าว่าแสดงฝีมือเสียมากกว่า

จากผลงานที่แสดงไป มีภาพที่ต้นตาตื่นใจอยู่หลายรูป เช่น รูปสามล้อจักรยาน ซึ่งสุธาติใช้เส้นสีแห่งพุทนต์วัดเป็นรูปอย่างสวยงามมากตั้งแต่ต้นจนจบ ยกพุทนต์ขึ้นจากกระดานเมื่อไรก็เสร็จเมื่อนั้น เป็นการแสดงฝีมืออย่างฉกาจทีเดียว จนผู้ดูบางคนถึงกับส่ายมือตามจังหวะของลีลาของเส้นในภาพด้วย

สุธาติ วงษ์ทอง มีปรัชญาในการสร้างสรรค์สีนี้ว่า "จะเอาสีน้ำมาเขียนให้เป็นรูป หรือจะให้รูปเป็นสีน้ำ"

จากคำกล่าวบางคำของสุธาติจึงออกมาในลักษณะเอาสีน้ำมาทำให้เป็นรูป เช่น ภาพชุด หน้าปลาแดก เป็นรูปเครื่องดนตรีไทย รูปดอกบัว ฯลฯ ล้วนแต่แสดงให้เห็นลักษณะทักษะของการใช้พุทนต์ลากเส้นอย่างฉับไว ส่วนการระบายสีก็ยังคงทำได้ดี เช่น ภาพชุดจากเมืองเวนิซ และตลาดเมือง

ไทย แม้ว่าบางภาพน้ำหนัก

จะดูเบา และการปล่อยวางเส้นขาวจะมากไป จนนักวิจารณ์บางคนกล่าวว่า ดูจะเป็นภาพประกอบเรื่อง หรือ ส.ค.ส. อะไรทำนองนั้น

มาถึงวันนี้ สุชาติ วงษ์ทอง ยังคงขุมพัฒนาฝีมือด้วยความกล้าหาญ รักษาความแม่นยำในการใช้พู่กัน การทำพื้นผิว (Texture) ในแผ่นภาพให้ความรู้สึกแก่ผู้ชมได้ดีทีเดียว

จิตรกรสีน้ำมืออาชีพอย่าง สุชาติ วงษ์ทอง ยังจะสร้างสรรค์ผลงานต่อเนื่องไปอีกนาน เพราะเขามีจิตใจที่แน่วแน่ บากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรคในโลกปัจจุบัน ยืนยันกับอาชีพช่างเขียนซึ่งไม่มีสวัสดิการใด ๆ มารองรับ เพราะอาชีพนี้จะมีรายได้ก็จากการขายรูป การเป็นจิตรกรในบ้านเราไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ความมุ่งมั่นประการหนึ่งของสุชาติ วงษ์ทองก็คือแสวงหาเรื่องราวที่จะนำมาเสนอแก่ผู้ชมอย่างจริงจัง เพราะเขาชอบท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ในเมืองไทยเขาชอบไปตามล่าคลอง ตลาดสุชาติกล่าวว่า "ผมชอบล่าคลองเพราะยังคงเป็นเอกลักษณ์ของบางกอก" ในต่างประเทศผมชอบประเทศที่ยังคงรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมเอาไว้ อย่างชุดที่สุชาติไปที่อิตาลี สุชาติได้เอาวัฒนธรรมเก่าของคลองในเวนิซ ที่เขายังคงเอกลักษณ์เอาไว้ จากการที่เขาชอบเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ นี้เอง ก่อนหน้าที่จะเกิดนองเลือด จัตุรัสเทียนอันเหมิน กรุงปักกิ่ง สุชาติ วงษ์ทองเกือบติดอยู่ที่นั่นก็ด้วยความอยากที่จะบันทึกสีน้ำบรรยากาศเมืองจีน ซึ่งสุชาติบอกว่า "เมืองจีนมีบรรยากาศน่าวาดรูปมาก เพราะมีทั้งม่านหมอก แสงแดด ภูเขาสูงวัฒนธรรมเก่า ๆ ความเป็นอยู่แบบจีนตลอดจนอะไรต่อมิอะไรอีกมาก สุชาติ วงษ์ทอง ไปคราวนี้บันทึกภาพกว่า 100 ภาพ มาฝากในชุดชื่อ "ตะเกียบหัก"

ศิลปินไทย

วรรณรัตน์ อินทร์อำ ตั้งเจริญ

ความงามในธรรมชาติ เช่น ดอกไม้ ใบหญ้า พืชพันธุ์ผักสีสวย ๆ

อาจถูกบันทึกความงามเอาไว้ในรูปแบบ โดยความทรงจำ การถ่ายรูป และการวาดภาพ การที่มนุษย์พยายามเก็บความงามเอาไว้ในรูปแบบของความทรงจำแบบถาวรนั้นเป็นของตนเอง อยากเก็บไว้ชื่นชมนาน ๆ หรือนำไปอวดคนอื่น ๆ ให้เกิดงามจากความต้องการเช่นนี้ จึงมีการเก็บความงามไว้ในลักษณะของภาพเขียนหรือจิตรกรรม ซึ่งเป็นแนวหนึ่งที่จะบันทึกเอาความงามไว้ชื่นชม

วรรณรัตน์ อินทร์อ่ำ ตั้งเจริญ ได้พยายามบันทึกความงามที่วนนี้ ด้วยสีน้ำตลอดปีที่ผ่านมา และ ยังคงการบันทึกอย่างสม่ำเสมอ วรรณรัตน์ กล่าวว่า "การสร้างสรรค์จิตรกรรมสีน้ำเป็นการสร้างงานที่ต้องทำอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง ต้องใช้เวลาของการสังเกตและฝึกฝน ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวในการสร้างงาน ประสบการณ์แนวทางของแต่ละคนก็มีแบบฉบับเป็นของตนเอง

หลังจากได้ไปศึกษาด้านคว่ำสีน้ำที่ Mount Vernon College, Washington D.C. กลับมาวรรณรัตน์นำผลงานสีน้ำออกแสดงสถานที่ต่าง ๆ หลายครั้งอย่างต่อเนื่อง นับว่าเป็นจิตรกรสีน้ำหญิงคนหนึ่งเพราะปัจจุบันผู้หญิงคนแรกที่น่าผลงานออกอวดฝีมือเปร่ง ช่วยเปลี่ยนบรรยากาศให้ผู้ชม ซึ่งมักจะพบเห็นผลงานของผู้ชายเป็นส่วนมาก

ผลงานสีน้ำ วรณรัตน์ อินทร์อ่ำ ตั้งเจริญ มีลักษณะเฉพาะตัว อยู่ที่ใช้สีสด แสดงคุณสมบัติของสีอย่างเด่นชัด ไม่ชอบใช้สีดามาแต่ง (ตามแนวคิดปะลัทธิ Impressionism ที่ไม่นิยมสีดำ อย่างงานของประยูร อุลลาอะ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่ตายตัวอะไรมากนัก) และการไม่นำสีดามา เติมแต่งน้ำหนักนี้ผู้วาดจะต้องเน้นน้ำหนักสีสรรอื่น ๆ แทนสีดำ บางครั้งก็เป็นการยากลำบาก แต่ถ้าทำได้ผลงานนั้นจะดูสดใสสมความต้องการ ทั้งนี้เพราะ วรณรัตน์กล่าวว่า "อยาก"ให้เรื่องราวในธรรมชาติมีความสดใสของสี ให้ความสดชื่นแก่ผู้ได้สัมผัส"

งานของวรณรัตน์มีคุณค่าที่พัฒนาในตัวเอง จากการใช้รอยฝีแปรงเปลี่ยนเป็นการแต้มแต่งร่องรอยกับการไหลซึมชุ่มชื้นและแผ่กระจาย ทำให้เกิดคุณค่าทางความงามของสี...ดูไม่เบื่อตา มีการทดลองที่ต่อเนื่อง ในผลงาน ไม่เว้นวรรคจนเสียอารมณ์และเอกลักษณ์

เรื่องราวและเนื้อหาที่เลือกบันทึกเป็นสีน้ำก็เป็นเรื่องสบาย ๆ ใกล้ตัว ไม่บิดเบือนความจริงในชีวิตประจำวัน เช่น ภาพผัก ผลไม้ ที่ใช้ปรุงอาหาร ภาพดอกไม้ในขวดหรือเรื่องราวอื่น ๆ ไม่น่ามีจุดสนใจชวนมองตรงไหน แต่ผลงานของวรณรัตน์กลับมีเสน่ห์ชวนมอง ให้ความจริงที่ควรจะเป็นในด้านความงามและความรู้สึก

วรณรัตน์กล่าวถึงอุดมการณ์ในการทำงานว่า "ต้องการความอิสระเสรีในการทำงาน ปรารถนาให้ผลงานพัฒนาในตัวมันเอง มากกว่าคุณค่าทางเงินตรา พร้อมทั้งจะให้หลักเกณฑ์แก่บรรดาศิษย์ ไม่ปรารถนาให้ศิษย์มาเลียนแบบตน แต่อยากให้เขาเติบโตได้เอง คิดได้เอง"

จิตรกรรมสีน้ำของวรณรัตน์ส่วนมากมีขนาดไม่ใหญ่โตอย่างคนอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะสาเหตุบางประการ เช่น ความเหมาะสมกับเวลาในการทำงาน เพราะถ้าแผ่นใหญ่ ๆ การเก็บความรู้สึกทางความงามอาจจะไม่ทันการ (ส่วนมากภาพแนว Impressionism มักไม่ใหญ่โต ผู้เขียนไม่ได้เจาะจงว่าภาพของเธอเป็นแนว Impressionism) หรืออาจเป็นเพราะเรื่องราวหรือเนื้อหาเป็นเรื่องกระจุกกระจิกใกล้ตัว การทำภาพแผ่นใหญ่ ๆ อาจทำให้เกิดความรู้สึกเปลี่ยนไปจากความจริง (เหมือนภาพขยายใหญ่ของลายนิ้วมือ ทำให้ความรู้/ความจริงเปลี่ยนไป) หรือเป็นเพราะเทคนิคของการแตะปลายพู่กัน เพราะถ้าเป็นภาพใหญ่ การแตะเป็นทาง ๆ หรือขีด ๆ ออกจะดูลายตามากกว่าที่ควรจะเป็น

จากอดีตที่ผ่านมา การศึกษางานศิลปะด้วยตัวเองของนิติ ทำให้เกิดความจริงขึ้นประการหนึ่งว่าการสร้างงานศิลปะจะถูกค้นพบโดยวิถีทางที่เป็นไปตามแรงปรารถนาและความมุ่งมั่นของตัวศิลปิน แล้วผลงานตามมาจะก่อให้เกิดแนวความคิดและรูปแบบที่เป็นแบบอย่างเฉพาะตัวของตัวศิลปินเอง ซึ่งเป็นความอิสระเสรีในการคิด และดูเหมือนว่าการสร้างงานศิลปะ เพราะตามแนวทางของการเรียนการสอนตามสถาบันศิลปะได้ตั้งกฎเกณฑ์ไว้ว่า ให้เรียนรู้เพื่อนำออกไปทำเองได้ แต่การศึกษาก็น่าจะทำให้คนเกาะติดยึดแน่นกับกฎเกณฑ์มากเกินไป จนกลายเป็นว่า เมื่อเขาจบไปแล้วแทนที่จะคิดได้อย่างเสรีกลับหวั่นกฎเกณฑ์ จึงทำให้งานศิลปะเกิดใหม่ไม่อิสระเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่เป้าหมายความต้องการเป็นอันเดียวกัน ไม่ว่าจะศึกษาด้วยตนเอง หรือศึกษาจากสถาบัน สิ่งที่ต้องการคือให้สร้างผลงานศิลปะตามแรงปรารถนาของตนได้ มีแนวทางเฉพาะตนมีคุณค่าแห่งความประทับใจ และส่งผลความรู้สึกผ่านผลงานให้เป็นที่ประจักษ์

นิติ วิทยา ค่อย ๆ พบความจริงด้วยตนเอง ทั้งด้านรูปแบบ สีสัน และแนวความคิด เรื่องราว และ คุณค่าที่สร้างสรรค์จะถูกเก็บอัดไว้ในความรู้สึก แล้วถูกถ่ายทอดออกมาอย่างเช่นที่เขามีความรู้สึกเกี่ยวกับทะเลว่า "ทุกครั้งทีไปทะเล ข้าพเจ้าจะรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับมันเมื่อยืนต่อหน้ามัน ข้าพเจ้าสามารถสูดเอากลิ่นอายที่หอมหวานของมัน บรรจุเอาไว้ในวิญญาณพร้อมกับลมหายใจ ข้าพเจ้าจะต้องบรรจุเอาความตื่นตาตื่นใจนี้ไว้ในแผ่นกระดาษสีเหลืองเล็ก ๆ การสร้างงานศิลปะมิใช่การสร้างบางสิ่งขึ้นมา เพื่อให้แปลกตาและดูเข้าใจยาก แต่ความจริง มันเป็นการทำสิ่งซึ่งไม่สามารถมองเห็นให้มองเห็นได้ เมื่อข้าพเจ้าเขียนทะเล ข้าพเจ้ามิได้ถอดมันให้ได้เท่าที่มันเป็นอยู่ เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้ว คุณไปดูมันจริง ๆ ก็จะได้ผลเท่ากัน"

สีน้ำของ นิติ วิทยา เป็นเรื่องราวแสดงความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่เขาพบเห็น...ตามความรู้สึกของศิลปินที่ถ่ายทอดออกมาอย่างมีพลัง มีความประทับใจของสีสัน...แก่ผู้ชมได้เป็นอย่างดี

รูปแบบ การแตกพ่นสีไหลซึมอย่างได้จังหวะพอเหมาะของสี เป็นสิ่งเร้าให้เกิดความงามของจังหวะสีอย่างไม่น่าเชื่อ ลักษณะของสีเหลืองส้ม น้ำเงิน หรือสีอื่น ๆ ที่ปรากฏออกมา บ่งบอกถึงวัฒนธรรมแห่งตะวันออกได้ดียิ่ง เพราะความเจิดจ้าของประกายสีที่กล่าวเป็นลักษณะของความชุ่มชื้น.

การถ่ายทอดรูปแบบของนิติ วิทยาสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างโลกที่มองเห็น และสิ่งที่ซ่อนเร้นแอบแฝงภายใต้จิตสำนึกของศิลปิน โดยปราศจากสิ่งขวางกั้น เพราะนิติ วิทยากล่าวไว้ว่า "...ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจเลยว่า งานศิลปะของข้าพเจ้าจะมีรูปแบบเป็นสมัยใหม่หรือสมัยเก่า... เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าไม่อาจสร้างศิลปะสมัยใหม่ได้จากรูปแบบใด ๆ ก็ตามที่เคยมีอยู่ ในส่วนตัวของข้าพเจ้า ปัญหาการสร้างสรรค์ถูกค้นพบโดยวิธีทางที่เป็นไปเองไม่ใช่ใช้อย่างทฤษฎีหรือแบบอุดมคติ"

สำหรับสาเหตุแห่งการสร้างงานศิลปะ นิติ วิทยาให้ความรู้สึกไว้ว่า..."มีสาเหตุการสร้างงานศิลปะอยู่สองสาเหตุสิ่งแรกคือ สิ่งเร้าจากวัตถุภายนอก สิ่งที่สองคือ บุคลิกภาพของศิลปิน ในขณะที่คุณพบเห็นหรือสัมผัสสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นท้องฟ้า ทะเล แม่น้ำ ภูเขา เมืองหรือผู้คน ฯลฯ คุณจะรู้สึกถึงคุณสมบัติเฉพาะตัวของมัน หรือเห็นถึงความจริง ความมีคุณค่าในตัวของมัน...มันจะเร้าคุณ ถ้าคุณมีธาตุศิลปินในตัว สิ่งนี้จะประสมประสานเข้ากับบุคลิกภาพของคุณ ซึ่งแน่นอนบุคลิกภาพที่มีอยู่เดิมจาก เชื้อสาย เชื้อพันธุ์ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ทั้งหมดเข้าประสานกันเป็นตัวบุคคล"

จากข้อความที่ปรากฏแก่สายตาพอสรุปได้ว่าผลงานของนิติ วิทยานั้น มีผลงานจากการผสมผสานของหลายสิ่งหลายอย่างจนกลายมาเป็นบุคลิกเด่นชัดของเขา และเขายอมรับว่า "งานของเขาสะท้อนลักษณะนิสัยของคนไทยออกมาอย่างเด่นชัด"

ภาพชุดที่นำมาเสนอนี้เป็นผลงานชุด "จิตวิญญาณแห่งตะวันออก (The Oriental Soul)" ซึ่งต้องขอทำความเข้าใจกับผู้ชมว่า การที่จะชื่นชมงานแนวนี้ ตามตัวเองก่อนว่า "ชอบสีสนุกแบบนี้ไหม" ถ้าชอบ ภาพเหล่านี้ก็พอจะกล่าวว่า นิติ วิทยา ได้สะท้อนความเป็นตะวันออกในสีสันที่เจิดจ้า สนุก ไร้ใจ ตามวัฒนธรรมแห่งซีกโลกส่วนนี้ที่มีความร่าเริงแต่ขริบสงบเจียบ ตามความเป็นอยู่แห่งอารยธรรมเก่าแก่ของชนชาติตะวันออก

ผลงานศิลปินไทย

สมใจ ไร้ส์

เมื่อกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลงสภาพของโลกมนุษย์เกิดขึ้น ธรรมชาติก็เปลี่ยนสภาพตามไปด้วยมนุษย์ได้ใช้สอยตามธรรมชาติได้อย่างสิ้นเปลือง ท่งนา ป่าไม้ แหล่งน้ำ ลำธาร ถูกทำลายเพื่อเก็บเกี่ยวเอาผลประโยชน์ เมื่อมนุษย์กับรู้ถึงคุณค่าอย่างแท้จริงของธรรมชาติอีกครั้ง เริ่มรู้จักหวงแหน รู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้พบธรรมชาติ พาตัวเองและครอบครัวไปชื่นชมธรรมชาติในวันหยุด วันอุทยานถูกสร้าง ป่าไม้ถูกปลูกให้คืนชีพแหล่งน้ำลำธารถูกเอาใจใส่ เริ่มมีหน่วยอนุรักษ์ธรรมชาติ เนื้อที่อยู่อาศัยเริ่มสร้างสรรค์แบบอิงธรรมชาติ ก้อนหินก้อนโต ๆ แพลก ๆ ถูกโยกย้ายจากแหล่งที่มันควรจะอยู่มาสู่แหล่งที่มนุษย์ต้องการ และถูกจัดวางใหม่โดยน้ำมือของมนุษย์ สายตาที่บอกว่ามันอยู่ในตำแหน่งที่สวยงามแล้ว....

อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติก็ยังคงมีคุณค่าเสมอต้นเสมอปลาย ธรรมชาติที่มนุษย์ได้ค้นหา หรืออย่างบันทึกความงาม เก็บความทรงจำก็สามารถทำได้ในหลาย ๆ รูปแบบรวมทั้งผลงานทางศิลปะ สมใจ ไร้ส์เป็นอีกคนที่บันทึกความงาม ความทรงจำจากธรรมชาติโดยใช้สีเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความงาม จิตรกรรมสีน้ำของสมใจอาจไม่ใช่ผลงานของศิลปินรุ่นใหญ่หรือจิตรกรนามกระเดื่อง แต่ก็แสดงออกถึงความสามารถความมั่นคง ความมั่นใจที่สร้างสรรค์งานศิลปะอย่างจริงจัง

การฝึกฝนฝีมือต้องใช้เวลาเพื่อแสวงหาแนวทางของตนเอง แล้วพัฒนาไปสู่แนวทางที่เป็นเอกลักษณ์อย่างศิลปินทั้งหลาย ซึ่งสมใจ ไร้ส์ จะทำได้ไม่ยากนัก เพราะมีความตั้งใจ ความพยายามอยู่ในใจอย่างเต็มล้น พิสูจน์จากผลงานที่ผ่านมาชุด My Beautiful Thailand ที่นำออกแสดงกว่า 130 ชิ้น ณ ศูนย์สรรพสินค้าริเวอร์ซิตี้ เมื่อเดือนตุลาคม 2532 ทำให้ทราบได้ว่ามีโอกาสพัฒนาไปสู่แนวทางของตนเองได้

ผลงานสีน้ำของสมใจ ส่วนมากเป็นการบันทึกบรรยากาศของสิ่ง

ที่พบเห็นได้รอบๆ ตัว อย่างตรงไปตรงมา นับแต่ภาพดอกไม้ หุ่นนิ่ง ทิวทัศน์ ผู้คน ตลาด เรือ จนบางครั้งองค์ประกอบอาจจะดูซ้ำๆ สายตาอยู่ข้าง ทั้งนี้เพราะในธรรมชาติจริง ๆ ก็ไม่ได้ให้ความสมบูรณ์แก่ศิลปินเท่าที่ต้องการ จะต้องมาเสริมเติมแต่งบ้างในสิ่งที่ควรจะเป็นและทำได้

ภาพตรอกซอย ตลาดร่ม แม้คำขายของ สมใจสามารถถ่ายทอดบรรยากาศภายใต้ร่มเงาได้ดี เก็บเรื่องราวกระจุกกระจิกแฝงไว้มาก ซึ่งดูจะเป็นแนวทางของสมใจที่ชอบเก็บรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ไม่ทำให้เลอะจนรกนัยตา

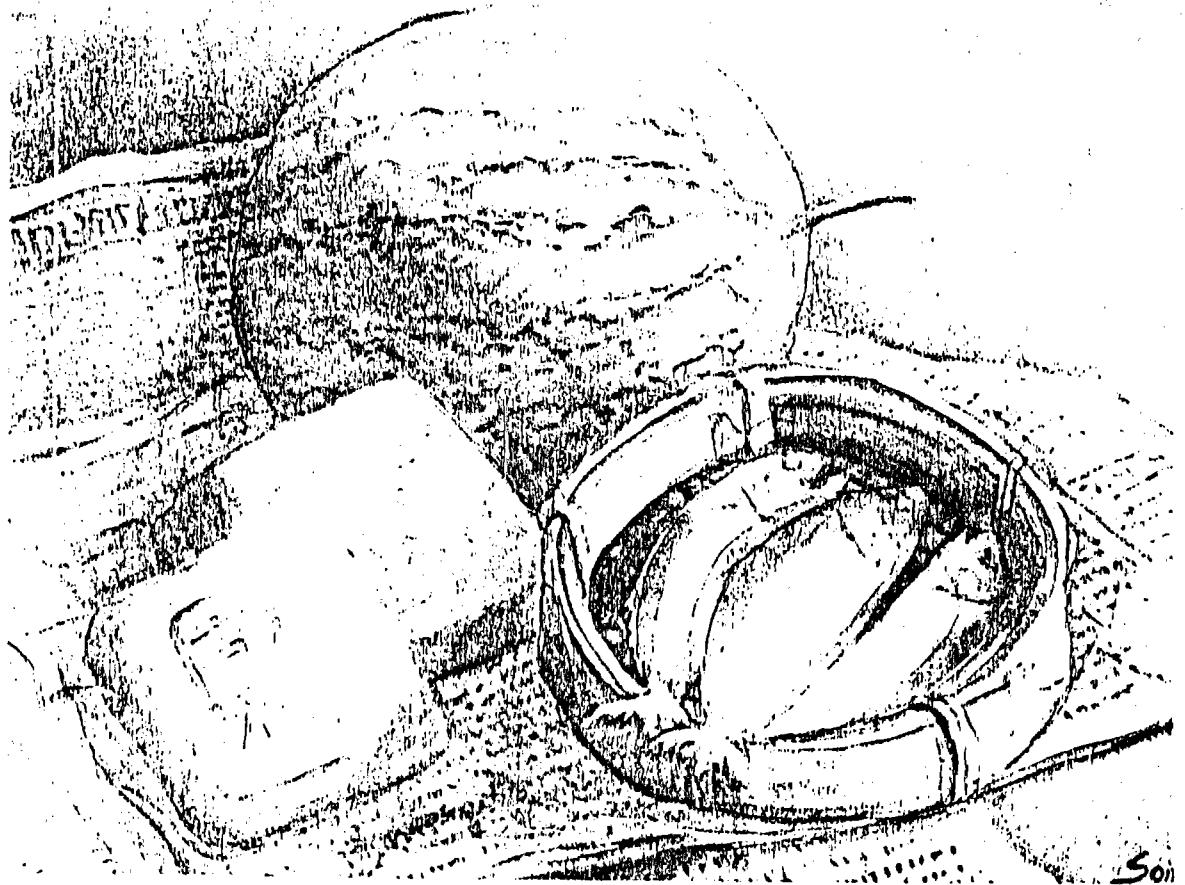
ภาพแข่งปลาทูสามตัว ก่อนเต้าหู้ แดงโม กระดาษ หนังสือพิมพ์ เป็นภาพที่สมใจบอกว่าประทับใจมากและหวงแหนเป็นอย่างยิ่ง จังหวะการใช้สีปลาทูสามตัว สร้างบรรยากาศได้ดีซ่อนความกระจุกกระจิกไว้ที่กระดาษหนังสือพิมพ์ ภาพนี้น่าหนักอาจจะบางเบาไปนิดแต่ไม่ถึงกับเสียความรู้สึก โดยส่วนรวมแล้ว ผลงานของสมใจซ่อนความรู้สึกของรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ เอาไว้อย่างลึกซึ้ง เสมือนถ่ายทอดความรู้สึกทางสายตาของผู้ชมว่า คับแอัดอะไรมัน ๆ แฝงไว้ในภาพบ้าง อย่างเช่นภาพผลไม้ไทย ๆ มีใบตองรองอยู่ข้างล่าง สมใจซ่อนอารมณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ใบตอง รอยฉีกขาดเว้า ๆ แหว่ง ๆ เล็ก ๆ เกิดจากคราบสีน้ำ สามารถสร้างอารมณ์ความประทับใจได้ดี

ลักษณะเด่นที่สมใจบอกว่าชอบมาก คือการใช้พู่กันแตะสีเป็นร่องรอยระยิบระยับ ซึ่งก็เป็นเทคนิคอย่างหนึ่งของการระบายสีน้ำ ในฐานะที่สมใจ ไร้ส์ เป็นมือใหม่ในวงการสีน้ำที่มีไฟศิลป์อย่างเหลือเฟือ จนถึงวันนี้ยังคงมีความพร้อมมุ่งมั่นที่จะสร้างผลงานด้วยใจรัก และ รักผลงานทุกชิ้น เหมือนลูก สมใจกล่าวว่า "อยากทำงานศิลปะตามที่ตนต้องการชอบมาแต่เยาว์วัย แต่ไม่มีโอกาสได้เรียนและได้ทำ มามีโอกาสเมื่ออายุมากแล้วแต่คิดว่าคงไม่สายเกินไป ถ้าเรามีแรงปรารถนาอยากจะทำ" นับได้ว่าสมใจ ไร้ส์เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ที่อยากจะทำอะไรตามที่ตนปรารถนา มันไม่มีคำว่าสายเกินไป ตัวอย่างในอดีตที่ผ่านมา คือ คุณมีเชี่ยม ยิบอินซอย เป็นอีกท่านหนึ่งที่เริ่มทำงานศิลปะเมื่ออายุมากเช่นกัน

สำหรับแนวทางพัฒนาผลงานนั้น สมใจกล่าวว่า "อยากหาเทคนิคที่ตนเองถนัด และตรงกับบุคลิกของตน อย่างเช่นเทคนิคการใช้พู่กันแตะสี รู้สึกว่าทำแล้วสนุก ให้ความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองเหมาะกับเวลา เพราะการแตะสีถ้ายังทำไม่เสร็จหรือไม่ดีพอก็ทำไปเรื่อย ๆ ตกแต่งไปเรื่อย ๆ จนเห็นว่าพอใจ"

ถามถึงความรู้สึกของผู้ชมงาน สมใจกล่าววว่า"น่าแปลกใจว่าผลงานของตานั้น ชื่นที่ตนชอบผู้ชมก็ชอบตามและอยากได้เป็นเจ้าของแต่ก็ขายให้ไม่ได้ เพราะตนหวงแหนมากรักเหมือนลูกไม่อยากให้ใคร" สมใจ ไร้ส์ ได้ตั้งปณิธานเอาไว้ว่าจะทำงานศิลปะต่อเนื่องตลอดไป เพราะความรู้สึกมันบอกว่า"วันไหนไม่ได้วาดรูป รู้สึกว่าชีวิตขาดอะไรไปบางอย่าง...."

สีน้ำบนทีกของสมใจไร้ส์ ผู้หญิงที่มีความสามารถคนหนึ่งวันนี้ คงเป็นแง่คิดสำหรับบุคคลที่อยากทำอะไรที่ตนเองปรารถนา แต่คิดว่ามันสายเกินไป ขอบอกว่าไม่สายถ้าหัวใจเรายังร้อง

Son

วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างงาน

กระดาษรองเขียน

ใช้กระดาษไม้อัด หนา 4 มิลลิเมตร ตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาด 26 นิ้ว จำนวน 9 แผ่นฉาบด้วยแล็กเกอร์

กระดาษวาดเขียน

ใช้กระดาษที่ตัดออกมาจากกระดาษแผ่นใหญ่ ให้มีขนาดกว้าง 15 นิ้ว ยาว 19 นิ้ว โดยใช้กระดาษดังนี้คือ

1. กระดาษวาดเขียนแบบผิวหยาบ 100 ปอนด์ แบบเก่า
2. กระดาษวาดเขียนแบบเรียบ 100 ปอนด์ ของแคนสัน สีน้ำ

ใช้ชนิดบรรจุหลอดมีสีต่าง ๆ ดังนี้

จานสี

ใช้แบบแบน มีหลุมตื้น สีขาวขนาดเล็ก มีหลุมใหญ่ 6 หลุม

จานสีทำด้วยเซรามิคมีหลุมลึก

พู่กันสีน้ำ

1. แบบกลม

- เบอร์ 0 ของ Rubens
- เบอร์ 4 ของ Rubens
- เบอร์ 0 ของ ส่ง่า มยุระ
- เบอร์ 4 ของ ส่ง่า มยุระ

2. แบบแบน

- เบอร์ 1/4 ของ Rubens
- เบอร์ 3/8 ของ Rubens
- เบอร์ 7 ของ ส่ง่า มยุระ

เทปกาว

ใช้เทปกาวแบบใช้น้ำ ขนาดกว้าง 1 นิ้ว ของชินโย ผลิตในญี่ปุ่น ภาชนะใส่น้ำ

ใช้ชั้นพลาสติก 2-3 ใบสำหรับล้างพู่กันและผสมสีคนละใบ

อุปกรณ์เสริม

1. ฟองน้ำ
2. ผ้าเช็ดฝุ่น
3. แปรงสีฟัน
4. กาวยางน้ำ
5. คัทเตอร์
6. น้ำมันสน
7. ภาชนะฉีดน้ำ

กระบวนการสร้างงาน

กระบวนการสร้างงานแบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ตามลำดับ 4 ลำดับคือ

1. การหาข้อมูล โดยการเสกัภาพขั้นตอนที่จะนำมาสร้างงาน ซึ่งในการเก็บข้อมูลและเสกัภาพนั้น จะต้องออกไปสัมผัสสิ่งที่จะนำมาถ่ายทอดจริง ๆ แล้วเสกัภาพเหล่านั้นมา แบบที่สองนำภาพที่คิดว่าสวยจากนิตยสาร, สไลด์ นำมาตัดทอนแล้วเสกัลงในกระดาษเพื่อนำมาสร้างภาพจริง

2. ขั้นตอนเตรียมการ

2.1. เตรียมกระดาษที่จะใช้ระบายภาพสีน้ำโดยการติดกระดาษเข้ากับกระดาษรองเขียน มีขั้นตอนดังนี้

2.1.1. เตรียมกระดาษรองเขียน กระดาษวาดเขียน ฟองน้ำ น้ำสะอาด กระดาษกาวน้ำ

2.1.2. ตัดกระดาษเทปกาวเตรียมไว้ ให้มีความยาวเท่ากับกระดาษทั้ง 4 ด้าน

2.1.3. เลือกกระดาษรองเขียน นำกระดาษที่วาดโดยให้ด้านที่ใช้งานคว่ำเข้าหากระดาษรองเขียน ใช้ฟองน้ำชุบน้ำแล้วลูบน้ำให้ทั่ว และกลับกระดาษด้านที่ต้องการใช้ขึ้น ทำเช่นเดียวกันและนำกระดาษเทปกาวปิดขอบกระดาษกับกระดาษรองเขียนให้กระดาษกาวปิดประมาณ $\frac{1}{4}$ หรือ $\frac{1}{8}$ นิ้ว ที่เหลือให้ปิดกระดาษรองเขียน ปิดทุกด้านโดยเร็ว แล้วนำไปวางไว้ที่มีลมผ่าน โดยวางบนพื้นราบ

2.1.4. เมื่อกระดาษแห้งเรียบร้อยแล้วก็นำไปเก็บเพื่อใช้ขั้นตอนต่อไป

2.2. การวางแผน ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนของการคิดวางแผนการต่าง ๆ ที่จะสร้างภาพ โดยการเตรียมที่จะระบาย เช่น การเตรียมสีที่จะใช้ระบายว่าจะใช้สีใดลงระบายส่วนใดก่อน ควรจะใช้เทคนิคอย่างไร เป็นต้น

3. ขั้นตอนปฏิบัติการ

- 3.1. ตั้งสมาธิ ทำจิตใจให้พร้อมที่จะสร้างภาพตามแบบที่เตรียม
- 3.2. ระบายสี โดยเริ่มตามแบบที่วางแผนในขั้นตอนที่ 2
- 3.3. การตกแต่งให้สมบูรณ์ เมื่อระบายสีจนเป็นที่พอใจแล้ว ก็พิจารณาภาพที่วาดไว้ใหม่ว่ามีส่วนใดบ้าง ที่จะตกแต่งเพิ่มเติมหรือขีดออก ตามความเหมาะสมสวยงาม

4. การเก็บผลงาน

- 4.1. การเอากระดาษเทปกาวออกจากกระดาษรองเขียน เมื่อภาพวาดจากขั้นตอนที่ 3 แห้งเสร็จสมบูรณ์แล้ว ใช้คัตเตอร์กรีดตามรอยกระดาษที่ติดอยู่บนกระดาษวาดเขียนเบา ๆ จนครบทั้ง 4 ด้าน แล้วลอกออก ก็จะได้ภาพสีน้ำที่มีขอบขาวทั้ง 4 ด้าน
- 4.2. เก็บผลงานที่ได้ขึ้นใส่กล่อง และนำเข้ากรอบ

กระบวนการสร้างงานชุด "สลัม"

วัสดุอุปกรณ์

1. กระดาษ
 - กระดาษ 100 ปอนด์ ของแกลสัน
2. สีน้ำ
 - Prussian Blue
 - Yellow Ochre
 - Cerulean Blue
 - Sepia
 - Cadmium Orange
 - Lemon Yellow
3. พู่กันขนอ่อน
 - เบอร์ 0, 4, 6, 12 ของ Rubens

กระบวนการทำงาน

1. นำกระดาษที่เตรียมไว้ วางกับพื้นทึมประมาณ 15 องศา
2. ผสมสี Lemon Yellow ระบายเรียบเต็มแผ่น เมื่อสียังชุ่ม หยดสี Cadmium Orange และเว้นพอร์มรูปไว้บ้าง

3. ผสมสี Cerulean Blue กับ Yellow Ochre ระบายพื้น
ที่ที่เป็นประตู, ช่องหน้าต่าง

4. ใช้สีอย่างเดียวกับข้อ 3 เพื่อน้ำหนักและระบายส่วนที่เป็น
มิติและเงา

5. ผสมสี Sepia กับน้ำโดยใช้น้ำน้อย ตกแต่งโดยใช้วิธีระบาย
แห้งบนแห้ง ในส่วนที่ต้องการเน้น

6. ปลอ่ยให้แห้งนำฟองน้ำเช็ดในส่วนที่ไม่ต้องการออก

7. ตกแต่งอีกครั้งให้ภาพสมบูรณ์ตามต้องการ

8. นำภาพเข้ากรอบรูปโดยไม่ติดการ์ด ใช้กระดาษอัดเป็นดการ์ดด้านห

สรุปเทคนิคการใช้ในการสร้างภาพ

- ระบายเรียบ
- ระบายแห้งบนแห้ง
- ระบายเรียบแบบเปียกบนเปียก

กระบวนการสร้างงานชุด "ภาพลายนิ้ว"

วัสดุอุปกรณ์

1. กระจก

- กระจกฝ้า

2. สี

- Light green ของ Hobbyglas
- Vermilon ของ Hobbyglas
- Yellow ของ Hobbyglas
- Violet ของ Hobbyglas
- Water Proof ของ Camel

3. พู่กัน

- ใช้พู่กันเบอร์ 0, 4, 6 ของ Rubens
- อุปกรณ์เสริม
- น้ำมันสน

4. กระบวนการทำงาน

1. ใช้กระจกฝ้าขนาดตามต้องการ ติดสก็อตเทปใส่ขนาด

1 นิ้ว ออกจากขอบกระจกประมาณ 3 นิ้ว

2. ร่างภาพด้วย Water Proof ตามแบบจากหนังสือ
3. เมื่อเสร็จจากขั้นตอนที่ 2 แล้วระบายสี Vermilion กับ Yellon ระบายเป็นจังหวะสลับกันจากบนลงล่าง ตั้งกระจก 15 องศา โดยผสมน้ำมันสนเป็นสื่อละลายสีเข้าหากัน
4. หยอดน้ำมันสนในส่วนที่ต้องการเพื่อให้สีโปร่งใส
5. ระบายสี Light green บนสื่อผ้าผสมกับสี Yellow
6. ระบายสี Yellow ตามกรอบรูป
7. ตกแต่งโดยใช้สีเก่ากับสีเดิมเพื่อเพิ่มน้ำหนัก จนเสร็จปล่อยให้แห้ง

สรุปเทคนิคใช้ในการทำงาน

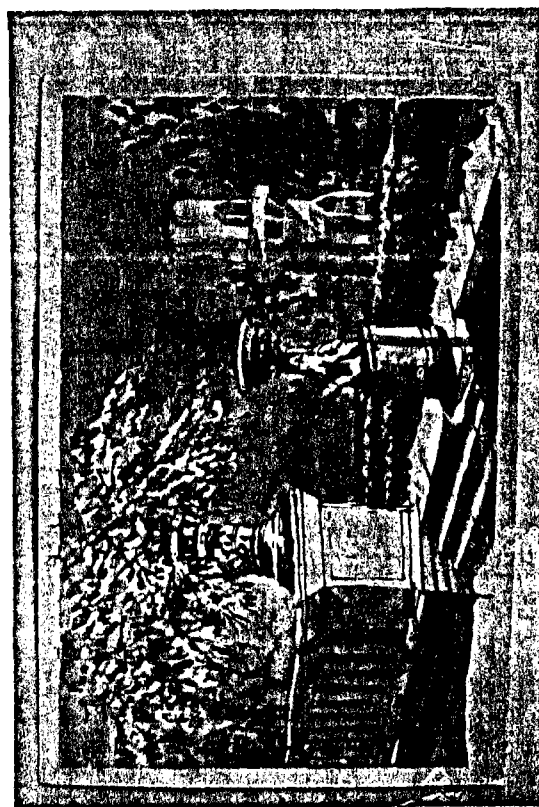
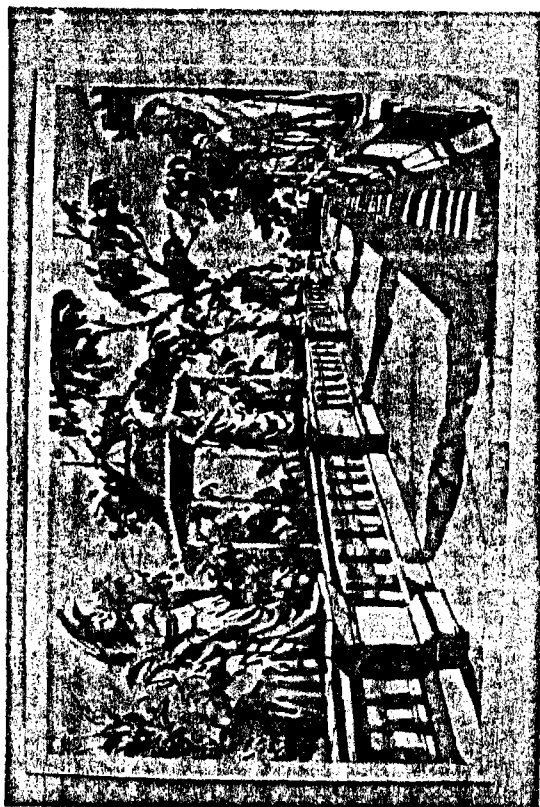
- ระบายแบบเรียบ
- ระบายแบบไหลย้อย

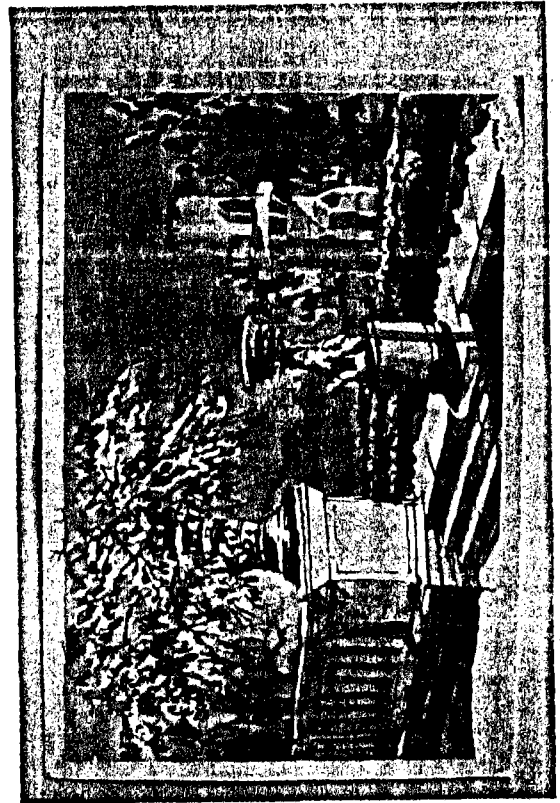
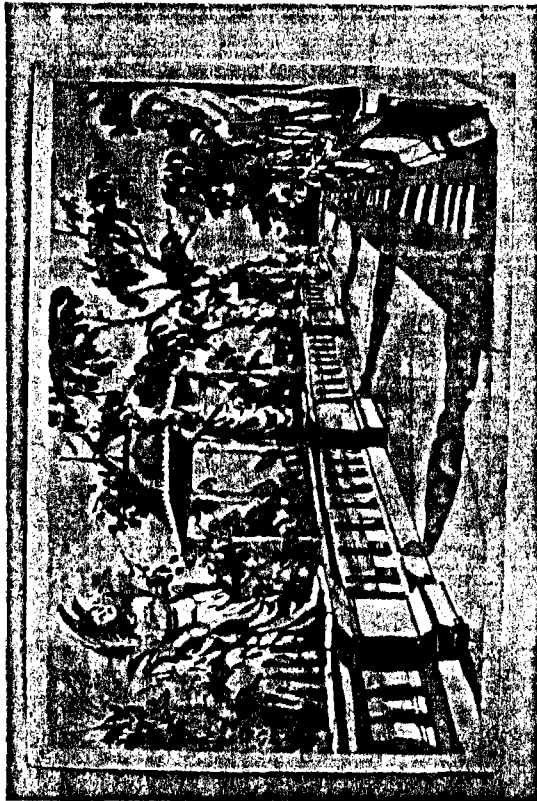
สีน้ำ

ใช้ชนิดบรรจุหลอดซึ่งมีสีต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. Cadmium Yellow	Winsor and Newton
2. Vermillion	Winsor and Newton
3. Prussian Blue	Winsor and Newton
4. Cerulean Blue	Winsor and Newton
5. Indigo	Winsor and Newton
6. Sapgreen	Winsor and Newton
7. Hooker's Green	Winsor and Newton
8. Viridian	Winsor and Newton
9. Paynes Gray	Winsor and Newton
10. Ivory Black	Winsor and Newton
11. Lamp Black	Winsor and Newton
12. Raw Sienna	Winsor and Newton
13. Violet Permanent	Fragornard
14. Brun Van Dyck	Fragornard
15. Sepia	Fragornard
16. Garance Rubine	Fragornard
17. Searler Lake	Fragornard
18. Bleu Cyanine	Fragornard

19. J. De Cao orange	Fragornard
20. Orange Perm	Fragornard
21. Green Gold	Fragornard
22. Vert De Hocker	Fragornard
23. Jaune Perm Clair	Fragornard
24. Vert De Hocker F	Fragornard
25. Bleu Turquoise	Fragornard
26. Purple Lake	Fragornard

ผลที่ได้รับ

จากการรวบรวมความรู้และประสบการณ์ในการศึกษา รวบรวม แล้วตามความสนใจของผู้เขียนผลที่ได้จากการศึกษาและปฏิบัติในวิชาศิลปนิพนธ์ 400 คือ

1. ศิลปนิพนธ์ ได้รวบรวมความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งผลงานการค้นคว้า ตามความสนใจของผู้เขียน
 2. ผลงานจิตรกรรมสีน้ำบางส่วน ตั้งแต่เข้าเรียนทั้ง 4 ปี
- ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติการ

ในการปฏิบัติงานจริง ในการระบายสีน้ำจะต้องเคร่งครัดต่อคุณสมบัติของสีน้ำ ที่มีอยู่ในตัวของมันเอง เช่น ลักษณะความโปร่งใส การไหลซึม การเกิดร่องรอยของสี คราบสี เป็นต้น

1. เมื่อลงมือระบายแล้ว ให้คอยสังเกตลักษณะของสี เน้นคุณภาพของสีที่ทำปฏิกิริยากับกระดาษหรือกับสีข้างเคียง ควรมีการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และศึกษาต่อไป

2. เมื่อเกิดเหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์พิเศษ เช่น การพบร่องรอยสี คราบสี ควรมีการจดบันทึกไว้

3. ในการใช้วัสดุเสริม เมื่อเกิดเทคนิคแปลก ๆ ใหม่ ๆ นั้น ควรมีการจดบันทึก เช่น กาวยางเทียนไข น้ำมันแอลกอฮอล์

4. การทำเทคนิคต่าง ๆ ควรสังเกตและศึกษาในการใช้ตกแต่งภายในภาพนั้นว่าเหมาะสมหรือไม่ข้อเสนอแนะเชิงความคิด

ในการสร้างงานจิตรกรรมสีน้ำนั้น ต้องระลึกอยู่ว่าคุณสมบัติของสีเป็นสิ่งที่บังคับตายตัว ในการสร้างงานแต่ละชิ้นควรศึกษาคุณสมบัติของสีน้ำนั้นให้ถ่องแท้เสียก่อน ควรศึกษาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติจริง เพื่อจะได้เรียนรู้กับวัสดุจริง

การศึกษาผลงานของจิตรกรรุ่นเก่านั้น ผลงานที่ปรากฏให้พบเห็น อยู่ก็นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น และ เป็นครูได้อย่างดี เป็นการค้นคว้าอีกรูปแบบ ที่ให้ความรู้ความเข้าใจมากเป็นพิเศษ

สรุป

ผลงานทั้งหมดที่ได้สร้างขึ้นสำหรับศิลปินพันธ์ของผู้เขียนครั้งนี้ ได้จากการเก็บบันทึกภาพ บันทึกความทรงจำที่พบเห็น ในสถานที่ต่าง ๆ ที่ประสบมาโดยตรง ซึ่งอาจจะนำมาสร้างใหม่หรือใช้หลักการโยกย้ายองค์ประกอบของภาพ เพื่อให้ภาพนั้นสมบูรณ์ตามจุดประสงค์ของผู้เขียนเอง

การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับทฤษฎีนั้น ผู้เขียนพยายามศึกษางานจิตรกรรมสีน้ำกับจิตรกรที่มีชีวิตอยู่ และ เพิ่งสร้างผลงานออกมาไม่นานใช้เป็น การอ้างอิง และการทดลองทั้งลอกเลียนแบบและทำขึ้นใหม่

สำหรับผลงานจิตรกรรมสีน้ำที่สร้างขึ้นนั้น ผู้เขียนได้ศึกษากระบวนการ และขั้นตอนการสร้างงานไว้แล้วพอสังเขป โดยอาจจะให้รายละเอียดไม่ชัดเจนนัก เพราะว่าการสร้างงานนั้นอาจมีการพลิกแพลง และ เล่นกับสีน้ำได้อย่างสนุกสนาน

อย่างไรก็ตามข้อมูลที่เกี่ยวกับเทคนิค วัสดุอุปกรณ์ของสีน้ำก็บอกไว้ สำหรับผู้ที่สนใจจะศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม หรืออยากลอง อาจนำไปใช้ได้ หวังว่าคงจะมีประโยชน์สำหรับผู้สนใจอยู่บ้างไม่มากก็น้อย

สุรพงษ์ มัยตรีเดช (2531) จิตรกรรมสีน้ำ กทม. : ศิลปนิพนธ์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อารี สุทธิพันธ์ (2526) การระบายสีน้ำ กทม. : สำนักพิมพ์กระดาศา

อารี สุทธิพันธ์ (2526) ระบายความทรงจำอดีต สุนติบัตรการแสดงผลงาน

นิทรรศการ 40 จิตรกรรมสีน้ำ ของ

อารี สุทธิพันธ์ สุชาติ วงษ์ทอง กทม. : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์